

SAVAŞ VE BİZ

DEVRİMCİ SOL

SAVAŞ VE BİZ

İÇİNDEKİLER

I. SAVAŞ NEDİR? GENEL OLARAK SAVAŞIMIZIN KARAKTERİ?	3
II. DÜŞMANI TANIMALIYIZ	18
A- Düşmanın Savaş Gücü ve Olanakları	22
B- Düşman Gerilla Savaşını Ciddiye Alıp Orduda Düzenlemeler Yapıyor	23
C- Düşman Şehir Gerillamız Karşısında Yeni Önlemler, Tutunacak Dallar Arıyor	24
D- Düşman Gerilla Savaşından Çıkardığı Derslerle Kırda Eksikliklerini Gidermeye Çalışıyor	28
E- Oligarşi Faşist Terörünü Arttırırken "Demokrasi" ve "İnsan Hakları" Söylemine Daha Fazla Sarılıyor	29
III. KONTRGERİLLA VE "ÖZEL SAVAŞ"	31
A- Emperyalizmin Güvenliği Üzerine Doktrinler	31
B- Kontrgerilla Nedir, "Özel Savaş" ı Nasıl Yürütür?	34
C- Kontrgerillanın Propaganda Faaliyetleri	38
a- Halka Yönelik Propaganda Faaliyetleri	38
b- Gerillaya Yönelik Propaganda Faaliyetleri	41
IV. SAVAŞI BÜTÜNLÜKLÜ OLARAK ELE ALIYORUZ	47
A- Gerillayı Yaşatan Halktır	50
B- Savaşımızın Karakteri Halkın Tam Desteğini Kazanma Dinamiklerini Taşımaktadır	51
C- Halka Güven Vermek Güçlü Savaşçı Bir Yeraltı Örgütlenmesiyle Mümkündür	54
D- Yeni Örgütlendiğimiz Alanlarda Savaşçılarımızı Daha Fazla Güçlükler Bekliyor	57
E- Savaşta Yaratıcılık Esastır	59
F- "Devrimci İç Savaş" ta Gerilla Ordusuna Doğru	64

I. SAVAŞ NEDİR?

GENEL OLARAK SAVAŞIMIZIN KARAKTERİ?

Bugün ülkemizde gündemi silahlı güçler belirliyor. Gücü ve silahı olan konuşuyor. Bu tablonun asıl unsurları, bilineceği üzere her gün beşer-onar insanları katleden, yıkıp-yakan devlet gibi bir düşman güç ile adaletin, başkaldırının sesini, emekçi kitlelerin hakkını silahlarıyla dile getiren, temsil eden DEVRİMCİ SOL ve de silaha sarılan Kürt milliyetçiliğidir. Diğer Sol'un büyük çoğunluğu ise maalesef kayda değer bir güç haline gelememiştir.

Bugün savaşmak, savaşın dilini konuşmak gerek. Düşman hergün onlarca cinayet işliyor, katliam yapıyor ve yoldaşlarımız katledilirken devletin bakanları bu katliamları yerlerinde izliyorlar. Faşizm kanla besleniyor. Son dönemde katledilen Kürt insanımızın sayısı belirsiz, onbinler sürülüyor, koca bir yerleşim merkezi boşaltılıyor. Ülkede cinayet işlenmeyen tek bir gün yok ve katliamların, faşist terörün hedefi olmak için hiç de ilerici, devrimci olmak, elde silah savaşmak gerekmiyor; halktan biri olmak, sokaktaki insan olmak yeterli. Yani kelimenin gerçek anlamıyla kan gövdeyi götürüyor. Bu koşullarda "savaş"ı değil de neyi konuşalım, somut olarak düşmanın dayattığı karşı-devrimci savaşa ne ile cevap verelim? Silahların dışında, devrimci iç savaşın dışında bir cevap var mı?

Kaybedecek zamanımız, devrim için, adalet için söz verdiğimiz halkımızı boş laflarla oyalamaya hakkımız yok. Şehitlerimiz bize bakıyorlar. Mevcut savaş koşullarının üzerine oturmayan, özünde savaştan kaçan teori ve değerlendirme-

ler, sadece geçmişin kazanımları, nostalji ya da kişiler üzerine psikolojik tahliller bizim ihtiyacımızı karşılamıyor. Varsın birileri "yasal parti"yi "değışen dünyada değışen görüşler"i, sahte "birlik" çağrılarını tartışsınlar. Varsın baskaları geçmişte olduğu gibi bir yandan dergilerinde, bildirilerinde "devlet halka karşı savaş açtı" deyip, diğier yandan silahlanmaktan ve savaşmaktan kaçsınlar. Bizim savaşmak gibi ciddi bir uğraşımız, devrimcilik, savasçılık gibi bir onurumuz var.

Savaşmak için çok derin tahliller, geniş ölçekli araştırmalar, kılı kırk yaran tartışmalar değil, onur, namus ve yürek gerekiyor. Kişilikli ve dürüst olmak, halk sevgisi, vatan sevgisi taşımak savaşmak için yeterlidir.

Haklıdan yana olduğunu, adalete inandığını, halkını, ülkesini sevdiğini söyleyenler, böylesine kan dökücü, iki yüzlü, eşeğilik bir düşmana karşı savaşmalıdırlar. Düşmana vurarak hak ettiğı cezayı vermek, devrimci savaş geliştirerek faşizmin korku ve yalanla etkisizleştirmeye çalıştığı emekçi halklara daha fazla güven vermek, örgütlemek ve katılımı sağlamak ideallerimize, siyasi hedeflerimize daha sıkı yapışmak gerekiyor. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelemizin geleceğı buna bağlıdır.

Ve nasıl ki savaş tanımak ve kabullenmek yaşanan gerçekliğı anlamanın ölçütü ise savaşın gereklerini yerine getirmek de savasçılığın ölçütüdür. "Savaş" ve "savasçı" tanımının içerdiği başka türlü doldurulamaz. İdeallerimizi gerçekleştirmek için, düşmanı dize getirmek için sadece ve sadece kendi gücümüze, yüreğimize, aklımıza güvenmeli, cüretli olmalıyız. Devrimci Savaş, bugün bizden ilkelere daha sıkı bağılı, fedakarlıkta sınır tanımayan, sınırları güçlü ve soğukkanlı, ama yeni atılımlar için sabırsız ve atılgan savasçılar olamamızı istiyor.

1990 yılı başındaki atılımımızın üzerinden 2,5 yılı aşkın bir süre geçti. Bu süreçte 12 Temmuz ve 16-17 Nisan gibi iki önemli sınavdan geçtik. Düşmanın "bitirdik", "bellerini kırdık" çığlıkları attığı, kimi dostlarımızın ise bu yaygaralara inandığı ya da inanmak istediğı bu sınavlarda örgütümüzün önder kadrolarından da kayıplar vermemize karşın şehitlerimize verdiğimiz sözü tuttuk ve mücadeleyi bugünlere getirdik. Zorluklarımız olmadı mı? Pek çok... Bugün de bunları bütü-

nüyle aştığımızı söyleyemeyiz. Ama oligarşi ve emperyalizmin azgın saldırılarına karşı mücadeleyle giderek daha geniş halk kitlelerinin umudu haline getirmek ve partileşme sürecinde ciddi mesafeler almak dışımızdaki solun da, düşmanın da beklemediği bir şeydi. Kim ne derse desin bugün, örgütümüz ülkemiz siyasi arenasında hesaba katılan, dünya genelinde ise çizgisi ve pratiği ile ilgi toplayan siyasi-askeri bir güçtür.

DEVİRİMCİ SOL'u bu noktaya taşıyan güç ideolojisinin, stratejisinin, taktiklerinin doğruluğu, yoldaşlarımızın zafere olan mutlak inançları, kararlılıkları ve bedelleri ne olursa olsun savaşı ilerletmekteki gözüpекlikleri ve de örgütümüzü bu özelliklerle donatan önderliğidir.

Yoldaşlarımızın, önderlerimizin şehit düşmeleri, akıtılan bunca kan ve yaşanan tüm zorluklara karşı bugüne değin attığımız adımlar hep bir amaç içindi. Büyük ideallerimize ulaşmak için gelişmek, devrimci savaşı geliştirerek halkın katılımını sağlamak ve düşmanı yenmek... Somut konuşmak, gerçekçi olmak; bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin başarıya ulaşması için bu atılımların zorunlu olduğunu görmektir. Bunu anlayamamak, devrimci savaşı gerekleriyle birlikte benimsememek, gerçekte yıllarca ne için yaşadığını bilmemek ve inkarcılıktan başka bir şey olamaz. Geriye kurtuluş için tek bir yol kalmıştır; geçmişimize, şehitlerimize, onurumuza, halkımıza ve geleceğe sahip çıkarak SAVAŞMAK.... Bugün tüm DEVİRİMCİ SOLCULAR savaşı bütünselliği içerisinde ele almak ve savaş bilinciyle donanmakla yükümlüdürler.

Politikanın silahlarla yürütülmesi demek olan savaşı, MAO, "*çelişkilerin çözülmesi için en yüksek mücadele biçimi*" olarak tanımlar. (1) Ülkemizde de oligarşi ve emperyalizm ile halk arasındaki çelişkilerin çözümü böylesi bir savaştan geçmektedir. Henüz iç savaşın bütün ülke capında sürmediği koşullarda bile politika en sert araçlarla ve en ağır bedelleri ödeyerek, yani kanla sürdürülmektedir. "Savaş", "politikanın kanla sürdürülmesi" olarak da tanımlanabilir ki, ülkemizde devrimcilerle halkın doğrudan oligarşiye karşı mücadelesi, ulaştığı boyut ve ödediği bedellerle bugün devrimci bir iç savaşın başlangıcını yaşamaktadır.

DEVRİMCİ SOL olarak henüz savaşın başlangıcındayız. Ve savaş, yine savaş içinde başarılarımızla, başarısızlıklarımızla, attığımız ileriye dönük adımlarla, en değerli yoldaslarımızın şehit düşmeleri pahasına öğreniyoruz. Gelişmemiz bunlarla birlikte ve ister istemez her atılım dönemlerinde olduğu gibi sancılı oluyor. Ama oligarşinin tecrübelerine, silah ve teknik donanımına, geniş ve yaygın organize güçlerine karşı biz de "sıfırdan" başlamış değiliz. Tarihi, gelenekleri, 15 yıllık bağımsız örgütsel geçmişi, halkta umut, iktidarlarda korku ve telaş yaratan mücadele çizgisi ve eylemleri olan, geline süreci savaş içinde yeralan örgütlü, kitlesel bir gücüz bugün.

Emperyalizme ve oligarşiye karşı şehitler kervanına her gün yeni isimler eklemek pahasına yükselttiğimiz mücadele-miz düşmanı, silahlı mücadelemizi ve kitleselliğimizi ciddiye almak, yeni önlemler geliştirmek zorunda bırakmıştır. 80'li yıllar boyunca hakkında "bitirdik", "kökünü kazıdık" edebiyatı yapılan örgütümüzün kendini silahlı mücadeleyle yeniden ispatlaması düşmanı şaşkına çevirmiştir. Bugün düşmanımız DEVRİMCİ SOL'a yönelik her saldırısına misliyle cevap alacağını biliyor. Katledilen, "kaybedilen" her DEVRİMCİ SOL'cunun hesabının mutlaka sorulacağını işkencelerin, katliamların unutulmayacağını görüp anlayanlar artık "yaptığım yanıma kar kalır" diye düşünememektedirler. Ancak bu, onların örgütümüze, savaşçılarımıza ve taraftarlarımıza yönelik katliam politikalarını engellemiyor. Tersine bugün mücadelemiz geline süreçte oligarşiye baska türlü bir siyasal manevra olanağı tanımamaktadır. Katliamlar, toplu infaz politikası oligarşinin siyasal çözümsüzlüğünden baska bir şey değildir.

Öte yandan 12 Eylül faşizmi ve onun devamı hükümetlerin, uyguladığı işkence, baskı, terör ve depolitizasyon politikalarıyla halk kitlelerinin devrimci mücadeleden uzak tutulması hesapları tutmamış, gerek sınıfsal, gerekse ulusal planda her geçen gün genişleyen bir kitle potansiyeli yaratılmıştır. Dün DEVRİMCİ SOL'u yeraltında bir "dar kadro hareketi" olmaya mahkum ederek imhasını düşünen düşman, bugün Örgütümüzün hayatın her alanında kendi mesruriyetini ispatlayarak kitlesel bir güç haline gelmesinin korku ve telaşını yaşamaktadır. Faşizmin bu korku ve saldırıları bizim kitleleri

silahlandırıp devrimci iç savaşa yönlendirdiğimiz ölçüde derinleşecektir.

Karşılaşacağımız güçlükler ve yolun uzunluğu düşünüldüğünde oldukça çetin bir savaş sürecinin henüz başında olduğumuz da açıktır. Bu oligarşi ve emperyalizme karşı savaşımızın sorunlarına ciddiye ve bilimsel tarzda eğilmemizin gerekliliğini de dayatmaktadır. Daha savaşın başında görevimizi ciddiye almaz ve bunu bir alışkanlık haline getirmezsek, yarın büyüyen savaşın daha karmaşık sorunları giderek çözülemez hale gelir. Ayrıca ileride anlatacağımız gibi düşmanın savaşa verdiği önemi, hazırlıkları ve her fırsatı değerlendirmeye çalışması karşısında savaşı ciddiye almazsak hatalar, darbeler birbirini izler, kendini tekrar etmek kaçınılmaz olur.

Silahlı mücadelenin ve DEVRİMCİ SOL'un inkar edilemez bir gerçeklik olarak kabul gördüğü bugünkü koşullar, iç savaşın Türkiye geneline yayılması yönünde ilerlemektedir. Bu, büyük oranda bize bağlıdır. Devrimci iç savaşı, sınıflar savaşımının sıcak biçimler kazanması ve kitleleri derinden sarsarak mevcut iktidara karşı, devrim saflarında yer almaya zorladığı süreç olarak tanımlarsak, mücadele çizgimizde ısrarlı, inatçı oluşumuzu ve kararlılığımızı sürdürmek koşuluyla iç savaşın ülke çapında derinleştirilmesi hedefine kısa zamanda varabileceğimiz görülecektir.

Türk ve Kürt halklarının kurtuluş mücadelesinin birlikteliğini kendisinde simgeleyen Marksist-Leninist Örgütümüz bugün silahlı mücadelesine kırdaki maya tutturmak aşamasına gelmiştir. Bu, savaşımızın ülke sathında gerilla boyutuna yükseltilmesi demek olacaktır. Sorun, yeni bir silahlı atılımın sancılarının aşılmasıdır.

Bugün önümüzde savaşı tüm boyutlarıyla kavrama ve hayata geçirme görevi vardır. Bu tüm alanlarda örgütlenmemizi, gücümüzün yettiği her düzeyde, elimizdeki tüm araçları devrimci iç savaş politikamız doğrultusunda harekete geçirmeyi gerektirmektedir. Hedef, çektiğimiz tüm sancıları asıp kırdaki silahlı bir atılım yapmaktır. Gelişimimize yeni bir boyut ve ivme kazandıracak olan bu stratejik adımı mutlaka atacağız.

Kır gerillasına atılım yaptırmak kadar önemli bir görev

de; mahallelerde, gecekonduarda, fabrikalarda, okullarda, köyde bulunduğumuz tüm alanlarda faşist devlet güç ve kurumlarına, tüm halk düşmanlarına karşı yerel şiddetli ve millisleri örgütlemektir. Halkın silahlı savaşıma katılımı açısından bu adım da olmazsa olmaz bir koşuldur. Şehirlerde silahlı savaşımları geliştirerek, sokakları, kentin varoslarını tutmak, şehir merkezlerini kusatmak politikası, yeni süreçte kentlerdeki faaliyetlerimizin doğrultusunu gösterecektir. Artık silahlı güçlerimiz ve savaşçılarımız vur-kaç eylemlerinin ötesine geçip, eylem içinde düşmanla çatışmayı ve düşman güçlerini mevzilerine hapsedmeyi hedefleyen bir pratiğe yönelmelidirler. Savaşın gelişmesi ve devrimci iradenin askeri bakımdan düşmana kabul ettirilmesi için bu gelişme yaşanmak zorundadır. Bugüne kadarki şehir pratiğimiz böylesi bir geçiş hedeflemek için yeterli zenginliğe sahiptir. Şimdiye değin yaşadığımızın ötesinde bir deney, tecrübe ve psikolojik üstünlük bizzat bu çalışmaların içinde yeni adımların atılması ve düşman güçlerinin imhasına ağırlık verilmesiyle sağlanacaktır. Elbette bu kayıpsız olmayacaktır. Düşmandan parça koparmak, mevzi kazanmak kolay değildir. Özellikle şehirlerde sokakları ele geçirmenin, düşmanı şehir merkezlerine hapsedmenin başka bir yolu yoktur. Evet, şehirde sokakları ve emekçi bölgeleri, kırsal bölgelerde ise dağlar, ovalar bizim olmalıdır. Savaşçılarımızla, millislerimizle, kitle çalışmalarımız ve istihbarat ağımla düşmanı sokağa, karakolun dışına çıkamaz; kırsal alanda, dağda gezemez hale getirmeliyiz. Mahallelerde, gecekonduarda, işyerlerinde ve okullarda, köylerde, kasabalarda, kısaca halkın yaşadığı her yerde polis ve ordu mensupları, ajan ve muhbirler, oligarsinin temsilcileri, yardakçıları, emekçi düşmanları her an bir saldırı beklemeli, halkın tepkisini görmelidirler. Gerek cezalandırma ve imha eylemlerimizle, gerekse düşman güçlere karşı halkın tepkisini örgütleyerek emekçi halkın yaşadığı yerleri, sokakları, köyleri, dağları onlara dar etmeliyiz. Yani denetim ve psikolojik üstünlük bizde olmalıdır. Özetle tüm alanlarda gerilla, milis ve kitle çalışmalarımızı savaş taktik ve araçlarımızı geliştirmeli, savaş hızlandırmalıyız. Silahlarımız özgürlüğün sesi olmalı, düşmana daha fazla vurmaliyiz.

Özgürlük savaşında haklılığın verdiği büyük savaşa gü-

cünün ve çağın, dönemin ve ülkenin koşullarına uygun strateji ve taktik üretme ustalığının yerini hiçbir silah tutamaz. İşte bu nedenledir ki, emperyalizm Vietnam, Küba, Cezayir vd. halklara, silahlı gücün sayıca çok üstünlüğüne rağmen boyun eğdirememiştir. Bilindiği gibi *"Savaş İradelerin Çarpışmasıdır"*. İradelerin çatışması pratikte silahların çarpışması, teknolojinin maddi güçlerin çarpışması olarak gözükse de savaşta esas olanın İNSAN olduğu bir gerçektir. İradelerin çarpışması, "manevi olan"ların birbirlerine üstünlüğünü kabul ettirmesi mücadelesidir. Savaş direncin, dirayetin, iktidar olma azminin, taktiklerin ve psikolojilerin mücadelesidir. Ve bu unsurlar hep bu "manevi" olanla ilgilidir.

Binlerce ırılı-ufaklı muharebeden oluşan savaş, aynı zamanda bir sanattır. Savaş sanatını büyük bir orkestranın yönetilmesine benzetmek mümkündür. Bu sanatı icra etmesini bilmeyenler ellerindeki araçlar ne kadar çok ve silahları ne kadar gelişmiş olursa olsun yenilgiyle yüzyüze kalırlar. Savaş unsurlarını ve araçlarını strateji ve taktiklerimiz doğrultusunda en uygun tarzda harekete geçirmek, yönetmek, koordine etmek ve zafere taşımak; işte bu nedenle üstün bir yeteneği, bir dehayı gerektirir. ırılı ufaklı yüzlerce binlerce çarpışmayı tek bir bütünün birer parçası olarak kazanmayı beceremeden zafere ulaşmanın olanağı yoktur. Bu anlamda her çarpışmayı ZAFER YÜRÜYÜŞÜ'müzü oluşturan adımlardan birine benzetmemiz mümkündür.

Uslubu ile diğer sanatlardan ayrılan savaş, aynı zamanda öğrenilebilir bir sanattır; yeterki, iyi bir öğrenci olunabilsin. Ancak şunu da hemen eklemek gerekir ki, savaş, esas olarak savaşın içinde öğrenilir. *"Devrimci savaş kitlelerin yürüttüğü bir faaliyettir. Genellikle önce öğrenilip sonra yapılacak bir şey değil, önce yapılıp sonra öğrenilecek bir şeydir."* (2) diyen MAO, bu gerçeğe parmak basmaktadır.

Savaş sanatı eğitimle kazanılabilir. Ustalaşmak emek ister. Gelmek, savaş araçlarını savaşın kural ve yasalarını öğrenmek eğitim ister. Savaşa gereken ciddiyetle yaklaşmak, nerede ne yapacağını bilmemek, halkın ve düşmanın, duygu, tepki ve çelişkilerini görememek tarafları yanlışlıklara götürür. Ve sonu genellikle hüsrana olur. MAO *"Devrim yapmak, ziyafet vermeye, yazı yazmaya, resim yapmaya ya*

da nakış işlemeye benzemez; o kadar zarıf, o kadar sakın ve yumuşak, o kadar ılımlı, uysal, kıbar, ölçülü ve alıcınap olmaz." (3) der. Bununla savaşı diğer sanatlardan ayırarak savaşın gerçekliği üzerine dikkat çeker.

Devrimin kitlelerin eseri olduğu gerçeğinden hareket eden biz Marksist-Leninistler kitlelerin en iyi kendi deneyimleriyle öğrendiklerini biliriz. Bu nedenle savaşımızın asıl unsuru olan gerillalarımız ve halk kitleleri savaşı, en iyi savaşın içerisinde öğreneceklerdir. Pratik burada önem kazanır. Ancak bu, savaşın öncülerini, gerillalarımızı savaşın yasalarını inceleme ve öğrenme çabasından da alıkoymamalıdır. Çünkü savaş aynı zamanda bir bilimdir ve savaşın yasalarını bilmeden savaşmak gözü kapalı savaşmak demektir.

Savasta sadece strateji ve taktikleri doğru saptamak da yetmez. Bunları önce kendimiz içselleştirmek, benimsemek ve aynı zamanda halk kitlelerine mal etmek zorundayız. Kitlelerin benimseyip uğruna savaşmadıkları politikaların sonuça bir geçerliliği yoktur. Bilimsellik görüntüsü altında halktan kopuk elitist aydınların, oportünist, revizyonist solun savasta bu denli uzak durmaya çalışması, her fırsatta onu inkar edip kaçması burada daha çarpıcı hale gelir. Halktan kopuk "aydınlar", aydın gecinenler, emekçi kitlelerle faslat devlet arasındaki çelişkilerin derinliğini görmezden gelerek akıllarınca her iki tarafın çıkarlarını uzlaştırmaya çalışırlar. Bunu başaramadıklarında ise savaşı sürdürenleri ve halkı "kabalık"la, anlayıssızlıkla, "terörist"likle suçlarlar. Sömürü girtlağa dayanmış, ülkede kan gövdeyi götürmüş onlar için önemli değildir. Bugün bu türden aydınların halkımız nezdinde hiçbir saygınlığı, hiç bir siyasal etki gücü kalmamıştır. Küçük-burjuva aydın olayı bitmiştir. Devrimciler arasında da bitmiştir. Artık mücadele edenleri, hakkını arayan emekçileri, Kürt halkını aydınca teoriler değil mevcut çelişkiler ve zamanlamanın üzerine yükselen radikalizm ve silahlı mücadele motive etmektedir. Oportünist-revizyonist sol ise savasta kaçmak için sıkça kitle edebiyatına başvursa da bugün çelişkilerin şiddetlenmesi, şiddetin yayılması ve halkın savaşma ezmi karşısında ya giderek halktan kopmakta, ya da geçmişte silahlı mücadeleye düşman bazıları gibi silahlı kollar/gruplar kurmaya kalkışmaktadır. Ve birçoğu böyle bir

atılımı yapma kapasite ve cesaretinden yoksun olduklarından silikleşmekte, yok olmaktadır. Oportünist sol aslında her zaman kitlelerden kopuktur; ancak yaptığı kitle kuyrukculuğu ile kolay dönemlerde bu gerçeğin üstünü biraz olsun örtmeye çalışmıştır.

12 Eylül öncesi her fırsatta kitle edebiyatı yapanların bugün entellektüelliğe sarılmaları, halktan ve savastan kaçmaları çarpıcıdır. Halkla düşman arasındaki çelişkilerin bu denli şiddetlendiği bir ortamda kitle kazanmanın mutlaka savaşmayı gerektirmesi oportünizmi böylesi değişik yollara zorlamaktadır. Buna rağmen onyıllardır kitleleri kendi kaçı-şına siper edinmiş bir siyasi çizgi ve ahlak anlayışının kitleler üzerinde demagoji yapmaktan vazgeçmesi öyle kolay değildir.

Bugün hala Marksist-Leninistleri "kitlelerden kopuk" olmakla, kitlesiz devrim yapmak istemekle suçlayan oportünist-revizyonist sol dönüpte tarihine bir bakma cesaretini gösteremiyor, çünkü orada "ordusuz generaller" in kimler olduğu yazılıdır. Oysa uzun süreli bir halk savaşı stratejisini öngören Örgütümüz baştan itibaren, böylesi bir savaş kitle-lerce benimsenip yürütülmedikçe zaferin asla kazanılamayacağı bilinciyle hareket etmiş ve her dönem kitlesel bir güç olmuştur. Savaşı "halkın örgütlü gücüyle birleştirmek" anlayışı bunu ifade eder. Sınıflar mücadelesi tarihimizin son 20 yılı THKP-C düşüncesinin kitlelerde ses bulduğunu açıkça gösterirken, "kitle-öncü" eleştirilerinden bir türlü vazgeçmeyenler kitlemize özlemle bakmaktadırlar.

Onlar kitle ve savaş kavramlarının ülkemizde ne anlama geldiğini hiçbir zaman anlamamışlardır. "Sınıf mücadelesi" kavramının bile içini boşaltmışlar, faşizmin varolduğu bir ülkede "silahsız savaş" düşleri görmüşlerdir. Oysa silahsız bir savaş düşünülemez. Çağımızda egemen sınıfların kendilerini en teknik, en ölümcül silahlarla donattıkları, devlet denilen yönetici mekanizmayı güçlü ve karmaşık bir silaha dönüştürdüklerini düşünürsek, bu mekanizmayı yıkmak için halkın silahlanması zorunludur. Ve bu, işin abc'sidir. Tepe-den tırnağa silahlı ve örgütlü bir güç, iktidarı kendi isteğiyle terketmeyeceğine göre bunun ancak ve ancak silahlı ve örgütlü bir devrimci güçle yıkılabileceği açık bir gerçektir. O halde, savaşımızın silaha ve örgütlü insana gereksinimi var-

dir. Ama savaşı yöneten, sürdüren, yenen ve yenilen insan iradesi olmadan silah bir hıçtır. Silahları yapan, geliştiren ve kullanan da insandır.

Vietnam Halk Savaşı'nın önderlerinden GIAP, "savaşın asli unsuru nedir" sorusunu şöyle cevaplıyor:

"Devrimci mücadele ve savaşta son tahlilde tayin edici faktör insan ve siyasi çizgidir. Tayin edici güç de halk kitleleridir." (4)

Ezilen dünya halklarının emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı verdikleri kurtuluş mücadeleleri, modern ölüm silahlarıyla donanmış güçlü ve büyük orduların bile, halkın yaratıcı gücü karşısında dize getirilebildiğini defalarca ispatlamıştır. Çin, Cezayir, Kore, Küba, Vietnam gibi halk kurtuluş mücadeleleri; halkın örgütlü gücünün süreci doğru kavrayan devrimci önderlikle neler başarabileceğini göstermiştir.

Yine tek başına insan unsurunun yeterli olmadığı, savaşın "tayin edici gücü" olan kitleleri yönlendiren siyasi çizginin de insan unsuruyla birlikte savaşın "tayin edici faktör"ü olduğu kabul edilmelidir. Tarihte siyasi önderliklerin büyük bir kitlelilik kazanmış savaşı stratejik hatalardan ya da son darbeyi vurma cesaretine sahip olmamaları nedeniyle yitirmelerinin örnekleri az değildir. Yunan İç Savaşı bunun çarpıcı bir örneğidir. Keza, günümüzde de birtakım küçük--burjuva hareketlerin, özellikle yurtseverlik, milliyetçilik temelinde kitleselleşebildikleri, kitleleri savuşturabildikleri de görülebilmektedir. Ama bu, zafer için yetmez. FKÖ gibi, Talabani, Barzani gibi Kürt milliyetçisi hareketlerin tutarlı bir siyasi çizgiden yoksun olmalarının sonucu olarak nereden nereye geldiklerine bakıldığında "tayin edici faktör insan ve siyasi çizgidir" belirlemesinin doğruluğu görülecektir.

Tutarlı, Marksist-Leninist bir siyasi çizgiden yoksun olusun neye malolduğunu görmek için fazla uzağa gitmeye gerek yoktur; son birkaç yıldır "eski" sosyalist ülkelerde yaşananları izlemek yeterlidir.

Asıl olan ise tarihsel ve siyasi haklılıktır. Hitler'in on milyonları arkasından sürükleyen ve savaşın gerekliliğine inandıran bir güce ulaştığı, ama bunun da Hitler'i yenilgiden kurtaramadığı görülmüştür. Bizler ise tarihsel ve siyasi olarak ezileni, haklıyı temsil ediyor, gücümüzü tarihten, halk-

tan ve devrime olan inancımızdan alıyoruz.

Bugün polisiyle, ordusuyla elinin altında her an milyonluk bir militarize gücü bulunduran ve jeo-stratejik konumu itibarıyla da emperyalizmin tam desteğini alan faşist bir devlete karşı savaşımızı yaslandıracağımız güç; doğru, devrimci siyasal çizgimizin harekete geçireceği halk kitleleridir. Henüz ne silah gücü, ne de sayıca düşmanla karşılaştıramayacak durumda bulunan mücadelemizin düşmanda olmayan nitelikleri vardır. Bunlar yoldaşlarımızın şehit düşerken duvarlara kanlarıyla geleceği, devrimi ve Örgütümüzün ismini yazmaları, çatışmalarda bayrak asmaları, "DEVİRİMCİ SOL bayrağı Ülkemizin her tarafında dalgalanacak" inanc ve öngörüsünü ölüme en yakın oldukları anda dahi düşmanın yüzüne haykırma cesaretidir. Bunlar dünya devrim tarihinde "sıradan" tavır ve direnisler değildir. Düşmanı dize getirecek olan iradenin zaferi budur. Bizi zafere götürecek olan da bu özelliklerimizdir.

Faşizmin güçlülük görüntüleri aldatıcıdır. DYP-SHP hükümetinin derinlesen kriziyle birlikte bitkisel hayata hergün biraz daha yaklaşan oligarşinin kitlelere verebileceği hiçbir şey yoktur. Oysa ezilenlerin sesi olan Marksist-Leninistler çürüyenin karşısında yeniyi, doğanı, geleceği temsil ediyorlar. "Komünizm çöktü" nakaratları ne kadar çok tekrarlanırsa tekrarlanırsın, sosyalizmin cenaze törenini yapmak için ne kadar çok istek duyarlarsa duysunlar, Türkiye halklarının kurtuluşu sosyalizmedir.

DEVİRİMCİ SOL'u bugün tüm kayıplarına karşın gerileyen değil gelsen bir güç yapan da sosyalizm için savaşmasıdır. Devrimci mirasımızı Niyazi'lerden, Sabo'lardan, Sinan, İbo ve Fazıl'lardan teslim alan; onlarla birlikte savaşıp, 18-20 yaşlarında ellerinde silah teslimiyet bilmeden çatışan genç savaşçılarımız gelişmemizin kanıtıdır. Evet, savaş yayılıyor, mücadele gencecik insanlara bilinc ve güven veriyor... Faşizmin azgın saldırıları ve tükenmek bilmeyen katliamlarına rağmen devrimci saflara katılım bunu kanıtıyor. Savaşmadan, kayıplar olmadan gelişemeyiz. Savaş kayıpları da telafi ediyor. Bugün genç savaşçılarımız savaşın yayılmasını haykırıyorlar ve geliştiriyoruz.

Yoldaslık bağlarıyla birbirine kenetlenmiş çelik gibi bir

yapı, kazanma inancı, kararlılık ve kendine güven gelişmemizin kaynağıdır. En güçlü silahımız örgütümüz, ideolojimiz ve cüretimizdir.

Bütün ezilenlerin tarihinde onurlu yeri olan silahlı baskaldırkların ilk adımımda ezilenlerin maddi silah gücü yok denecek kadar azdır. Vietnam halkının ilk silahları elleri, bambu kamışları ve tuzaklardır. Birçok devrimci savaşın başlangıcında zar-zor edinilmiş, kullananı her an yarı yolda bırakacak birkaç silah vardır. (Örgütümüz bugün bu aşamayı çoktan geçmiştir. Savaşçılarımız pek çok silaha sahiptir.) Savaşmak için daha üstün silah gücü, mükemmel koşullar ve eksiksiz olanaklar arayanlar savaşmaya niyeti olmayanlardır. Diyebiliriz ki savaşmak için esas olarak silaha değil insana, yüreğe, adalet duygusu ve halk sevgisine gereksinim vardır. Elbette bütün bu anlattıklarımızdan silahın savaşta önemsiz olduğu gibi bir sonuç çıkarılamayacağı da açıktır.

Düşmanımız stratejik anlamda çökmektedir. Halka karşı açtığı savaş, ordusu, polisi, özel timi, kontrgerillası, yalanları, "055"li oligarşinin ekonomik-siyasal çöküşünü engellemeyecektir. Yoksulluk sınırı dayanmıştır. Ekonominin felce uğradığı ve ülkede, gerçek bir demokrasinin olmadığı itirafı Basbakan ve en yetkili bakanların ağzından ifade edilmektedir. Buna rağmen halka ve devrimcilere yönelik her saldırı, her katliam, her işkence ve "kayıp" olayı da aynı yetkililerin ve çoğu defa İçişleri Bakanı'nın ağzından savunulur olmuştur. Polis gücünün %21'i basbakan, cumhurbaşkanı, bakanlar, emniyet müdürleri, MIT'çiler, yüksek rütbeli subaylar, işkenceciler, kontrgerillacılar, gibi bir avuç vatan haininin korumasına ayrılmıştır. Çünkü emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşinin tarihsel olarak çökene temsil etmesi, onların bunu kabul edip köşelerine çekilecekleri anlamına gelmemektedir. Aksine onlar bu çöküşü geciktirmek için ellerinden gelen her yola başvurmakta ve bugün sosyalist ülkelerde kapitalist restorasyon sürecinde atılan geri adımlarla genelde taktik üstünlüğü ellerinde bulundurmakta, saldırganlıklarını tırmandırmaktadırlar.

Ülkemizde de iktidarda bulunan düşman güçler kendileri için avantajlı hale gelen dış koşulları yedeklemelerine rağmen, devrimci mücadelenin gelişimi ve Kürt halkının istemleri

bir türlü onlara rahat nefes aldırmıyor. Türkiye ve Kürdistan'da darbe üstüne darbeler alan, mevzi kaybeden oligarşi ve emperyalizm, ayakta kalabilmek için terörünü tırmandırmaktan başka yol bulamıyor. Bugün emekçi halkın haklı davasını boğmaya yönelik bu saldırganlığa silahla karşı koyuşu örgütlemek vazgeçilmez devrimci bir görevdir. Düşmana onu saracak sürekli darbeler vurmak, gerillayı sayıca ve eylem gücü olarak geliştirip yaygınlaştırmak, halkı silahlandırarak devrimci iç savaşı yaygınlaştırmak, halkı korkutmaya, yıldırma çabısan psikolojik savaşı düşmanı vuran bir silah haline getirmek örgüt olarak önümüzde duran acil görevlerdir.

"Psikolojik savaş", savaşın kendisinin -silahların yanısıra ve silahlardan daha çok- iradelerin çarpışması olduğu gerçeğinden hareket eden düşmanın, devrimci iradeyi sarmaya, "kendine güven" olgusunu güvensizliğe dönüştürmeye yönelik faaliyetleridir. Devrimci önderleri, gerillayı karalama, küçük düşürmeye çalışma, sürekli halka yalan bilgi verme, devletin güvenlik ve istihbarat birimlerini "herseyden haberdar"mış gibi göstermeye çalışma, satılık kalemler aracılığıyla basında "örgüt iç çatışmalar"a yönelik senaryolar yazma, gerilla görünümü altında halka yönelik katliamlar düzenleme örneklerinde olduğu gibi, "Psikolojik savaş" savaşın maddi araçlarıyla birlikte yürütülür. Devrimci propagandanın demagoji, yalan ve spekülasyona dayalı karşı-propaganda ile bosa cıkartılmasını, devrimci saflarda güvensizlik, dağınıklık, yılgınlık, moral bozukluğu, kuşku vb. yayılmasını amaçlar.

Oligarşinin devrimci mücadeleye karşı ilan ettiği "özel (kırılı) savaş"ın önemli bir parçası , psikolojik savaştır. Psikolojik savaş kazanabilecek irade ve inanc sağlamlığına, kararlılığına ve bilince sahip olmayanlar savaşı daha bastan yitirmiş demektir.

Kabul edilmelidir ki savaş bugünkü haliyle ağırlıklı olarak psikolojik boyutludur. Faşizm, saflarımızda bulanıklık ve moral çöküntü yaratmak ve savaşma gücümüzü kırmak için her türlü ahlaksızlığı, çirkefliliği, ikiyüzlülüğü kural edinen karşı--devrimci bir "Psikolojik Savaş" yürütmektedir. Düşmanımızın bu alandaki gücünü küçümsememeliyiz. Her türlü iletişim aracına ve devlet gibi bir egemenlik gücüne sahip oligarşi, güçsüzlüğünü, yıpranmışlığını, yaygara, gözdağı ve terörle

gizlemek istemektedir.

Günlük basını ve televizyonu izlemek bile savaşın psikolojik boyutunu görmek açısından yeterlidir. Demokratik platformda örgütümüze yönelik en küçük operasyonların bile nasıl abartılarak "DEV-SOL'a bir darbe daha", "...'l kız, ... DEV-SOL militanı eylem hazırlığı içinde yakalandı" vb. biçiminde verildiğini görüyoruz. Siyasal polis ve burjuva basının bu yaygarası sistemli bir amaca yöneliktir. Vurduğumuz darbeler karşısında güç yitiren, moral olarak ciddi ölçüde yıpranan düşman yaygaraya gereksinim duymaktadır. Örgütümüze yönelik operasyonlarda emniyet müdürleri, valiler ile İçişleri Bakanı'nın birbiri ardına açıklama üzerine açıklama yapmaları, sırayla televizyonda boy göstermeleri de bundandır. Neredeyse katledilen her yoldaşımız "merkez komite" üyesi oluyor (1) Ve gazetelerde, demeçlerde, "belimizin kırıldığı" ilan ediliyor. Düşman "kirli savaş"ta hiçbir kural tanımıyor. Öyle ki 16-17 Nisan operasyonlarını "örgüt içi hesaplaşma", "milyarları bölüşemeyen liderlerin birbirlerini ihbarı" vb. olarak lanse etmeye çalışan oligarşî önder yoldaşlarımızın "lüks yaşam" pesinde kostukları ve diğer insanları bu doğrultuda "kullandıkları" yalanından dahi medet ummuyor. Düşman halkın ve sol saflardaki zayıf unsurların imajlarına yönelik adeta bir psikolojik savaş bombardımanı yürütmektedir. Ama demagojiler, yalanlar tutmamıştır. "Lüks yaşam pesinde koşan liderler" in neden en zor koşullarda görevlerinin başında bulunup ülkeden ve mücadeleden kaçmadıkları, neden teslim olup -cezaevinde de olsa- yaşamayı tercih etmedikleri ve "İdeolojiler öldü"ğüne göre onlarca yoldaşımızın silahsız da olsa nasıl direnebildikleri, kanlarıyla duvara DEVRİMCİ SOL yazma inancını nereden aldıkları kitlelerin kendi kendilerine sordukları sorulardır.

Oligarşî, DYP-SHP koalisyon hükümetine verilen "kredi"-nin tükenişini, "halk desteği", "055'e ihbar yağması" gibi yalanlarla gizlemek istemektedir. Bu yalan ve demagoji öylesine sırtıtmaktadır ki son aylarda her operasyon "055'e ihbar sonucu olmuş (1), her operasyondan sonra halk polisi alkışlamış(1), istiklal marşını söylemiştir(1)." Operasyon saatlerinde saatlerce evine hapsedilen ve perde arkasından dahi olsa katliamı izlemesine engel olunan insanların polise des-16

tek vermesi tümüyle yalandır. Tersine halkımız en değerli evlatlarının katledilmesine yürekten üzülmüş, tek bir insan dahi çıkıp "bu insanlar teröristti, katledilmeleri vacipti" dememiştir. Halkımız katledilen yoldaşlarımızın iyiliğini, güzelliğini, efendiliğini burjuva yayın organlarında acıktan savunmuş, cenazelerine katılmış, onlara sahip çıkmıştır.

Cunta dönemlerinden dersler çıkaran oligarşî terörü etkili kılabilmek, elde ettiği sonuçları kalıcılaştırabilmek için "psikolojik savaş" yöntemlerine daha sık başvurmaktadır. Ulusal hareketin ve silahlı savaşımızın kitlelere güçlü mesajlar ulaştırması ve örgütümüzün -daha savaşın bugünkü aşamasında- kısa sürede dünyaca tanınması, her geçen gün daha geniş halk kitlelerinin umudu haline gelmesi, düşmanı yeni yöntem ve arayışlarına sokmaktadır.

Gerek ülkede, gerekse ülke dışında prestijimizin yükselmesi, misyonumuzun daha bir açığa çıkmasıyla birlikte örgütümüz bugün düşmanın "özel ilgi" ve saldırılarına hedef oluyorsa, bu bizi yıpratamayacaktır. Faşizmin, mücadelemizin gücünü kabul edip ciddi önlemlere yöneldiği koşullarda biz de savaşın sorunlarına daha ciddi yaklaşmak, amatörlükleri aşmak, başarısızlıklara izin vermemek zorundayız. Tüm savaşçılarımız her koşulda, basarmaya, düşmana darbe üstüne darbe vurmaya ve bunun bedellerini ödemeye hazır olmalıdırlar. Yeni bir atılıma ayak uyduramayanlar savaşın dışında kalacaklardır.

II DÜŞMANI TANIMALIYIZ

"Nasıl bir savaşın içindeyiz", "savaş nedir", "savaşımızın genel özellikleri nelerdir"...Bu ve benzeri sorulara açık, net cevaplar vermek gerektiği kadar "nasıl bir düşmanla savaşıyoruz", "düşman nasıl bir savaş yürütüyor" sorularının cevabını da vermek gerekir.

Türkiye gibi bir ülkede devrim yapmak amacıyla yola çıkan bir siyasi örgütün içinde yer alıp, bu uğurda yaşamımız da dahil herşeyimizi ortaya koyuyor, amacımıza, hedeflerimize mutlaka ulaşmak istiyorsak düşmanı iyi tanımalıyız.

Karşımızdaki güç emperyalizm ve labirlikçi oligarsidir. Emperyalizmin desteği, onun yönlendirmesi olmadan bir Türkiye oligarsisi tanımlamak eksik ve yanlıştır. Emperyalizm bir olgu olarak var olduğu sürece düşmanı sadece içeride aramak yanlıştır. Yeni-sömürge ülkelerde "içsel" bir olgu haline gelen emperyalizm, düşmanımızın en büyük dayanağıdır.

Faşizmin halka karşı yürüttüğü bu savaşta ona güç ve destek veren 1 milyonluk ordu ve polis gücü, istihbaratı, özel timi, yılların alışkanlıkları ve bunlarla bütünleşmiş dış destekleri vardır. Bugün düşmanımız içte siyasal acmazları itibarıyla alabilişliğine güçsüz olmasına karşın, Türkiye halklarına emperyalizmin tam desteğiyle saldırmakta, iktidarını kan dökerek ayakta tutmaktadır. Ve emperyalizmle girilen ekonomik, askerî, siyasî ilişkiler düşmanın "güçlü" ve güçsüz yanlarına birarada kaynaklık etmektedir. Her şeyyle emperyalizme bağımlı olan oligarsî, bağımsız politikalar uygulamadığından siyasal adım olarak neyi yapacağına çoğu zaman kendisi karar verememektedir. Tarihsel ve siyasal haksızlık

ve cürümeyle birlikte bu onun zayıf yanıdır.

Her ne kadar derinleşen emperyalistler arası iç çelişkilerin sonucu olarak zaman zaman ABD ve Alman emperyalistleri arasında ülkemizdeki çıkarları ile ilgili çelişki ve anlaşmazlıklar gündeme gelse de bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelemiz karşısında düşmanlarımız kendi aralarında her türlü işbirliğini yapmaya hazırdırlar. Siyasi çizgimiz, halkı örgütleme ve silahlandırmaya yönelik politikalarımız, devrimci adalet eylemlerimiz ve emperyalist kişi ve kuruluşlara yönelik cezalandırmalarımız, düzenin tüm temsilcilerini ve emperyalistleri, "terörizm" yaygarası altında örgütümüze karşı istihbarat çalışmaları ve uygulanan kontrgerilla taktiklerinde birleştirmiştir. Ve emperyalizm ve oligarsinin kendi iktidarlarını korumak, ayakta tutmak için basırmayacağı yol yoktur.

Ülkemizde egemen olan yeni-sömürgecilik ilişkileri, ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel tüm alanlarda kriz ve istikrarsızlıklara yol açmakta, devletin faşist karakterini, baskı ve katliamların sürekliliğini, oligarsî iç didişmeleri, hükümet bunalımlarını, mesruiyet sıkıntılarını hep bu gerçeklik belirlemektedir. Ve seçim dönemlerinde büyük iddialara, gökdeki yıldız dışında herseyi vaad etmelerine rağmen hiçbir hükümet düzenin bu gerçeğinin dışına çıkamamakta, onun kurallarının uygulayıcısı; emperyalist çıkarların koruyucusu olmakta, çok kısa zamanda yıpranıp halk nezdinde mesruluğunu yitirmektedir.

Türkiye oligarsisinin yaşadığı krizi anlamak için bazı veriler yeterli olmaktadır;

- Bütün böbürlenmelerine rağmen dış borçları on yıl içinde beşe katlanmıştır,

- Kişi başına düşen millî gelir sürekli gerilemiş, 900 doların altına inmiştir,

- Büyük tesviklere rağmen devletin ve özel kuruluşların sermaye yatırımı artmamaktadır,

- Çalışan nüfusun dörtte biri işsizken, işten atılmalar tüm hızıyla sürmektedir,

- Kimilerinin düğünlerde milyarlar harcayıp, dolarlar üzerinde dans ettiği, kimilerinin de yoksulluktan organlarını sattığı bir ülkedir Türkiye...

Marxist-Leninistler açısından sorun, mevcut istikrarsızlığın, krizin devrim yararına daha fazla nasıl derinleştirilebileceğinin yöntemlerinin bulunmasıdır. Sür-git devam eden istikrarsızlığın alçalma ve yükselme dönemleri ne kadar sık ve keskin olursa olsun, sayet iradi, örgütlü bir mücadele söz konusu değilse, düşmanı tehdit etmeyecektir. Düşman cephesi sarsıntı geçirirse de bu geçici olacak , her defasında bir süre sonra kendisine çekil-düzen verebilecektir. Keza, mevcut kriz sürecine, yerinde ve zamanında, uygun araçlarla müdahale edilmediğinde kazancı çıkacak taraf düşman olacaktır.

Sürecin en belirgin özelliği , oligarsinin krizinin giderek derinleşmekte olduğudur. Bir bütün olarak ekonomik, siyasi ve sosyal tüm alanlarda tam bir çöküntüyü yaşayan oligarsinin girdiği bu çıkmazdan kurtuluşu mümkün görülmemektedir. Cesitliliğin değişikliklerinden sonra erken genel seçime kadar yazılan pek çok reçetede oligarsinin krizine çare bulamamıştır. Ardından bugünkü DYP-SHP Koalisyon Hükümeti de kısa zamanda halk nezdindeki kredisini yitirmiştir. Bunu artık burjuva basını bile yazmaktadır. Bu gerçeğin farkında olan Demirel ise "babacan"lık maskesini sık sık düşürmekte, MGK toplantısına askeri garnizonda katılıp "bizim için asker sivil ayrımı yoktur" diyerek iplerin ordunun elinde olduğunu itiraf etmektedir.

Demirel'e "demokratik" rolünü unutturan bu gelişme oligarsinin krizine çözüm bulamamanın sıkıntılarıdır. Terörün, katliamların, sokak infazlarının artması, her şeyin neredeyse çığından çıkması bu yüzdendir. Bu katliamların uygulayıcısı ve savunucularından biri de SHP'dir. Çünkü iktidarda kalabilmeleri için oligarsi onlara başka bir yol bırakmamıştır. Demirel, Özal'la olan çelişkilerini onca laf söyleyerek çıktığı Cankaya'da ilk günden unutturmaya çalışmış, Özal'sa bugünlerde Demirel ile hiçbir sıkıntısının olmadığını söylemeye başlamıştır. Kısaca, asker-sivil bütün devlet kademelerine hakim olan "Teröre Karşı Milli Mutabakat" politikasıdır.

Diğer taraftan Demirel-Özal gibi devleti temsil eden en yüksek iki kurumun basındaki çatışma esasında sadece bir kariyer çatışması değil, oligarsi içi çelişkilerin dışa vurumudur. DYP-SHP Koalisyon Hükümetinin her tıkandığı noktada

DYP'li is adamlarının bile ANAP dönemine özlem duyması, tekelci burjuvazinin daha işbirlikçi kararlar alınmasını istemesindendir. Özal'ın reform ve benzeri konulardaki cüretli çıkışları ise kendine güvenli ve dönemin Amerikan politikasının daha akıllı bir savunucusu olmasındandır. Bu noktada emperyalizm ve işbirlikçilerinin en has temsilcisi olmak için birbiriyle yarışan Demirel ve Özal'ın çatışmasını "kişisel" mesele olarak algılamak yanlısı düşünmek olur. Ancak gelişen devrimci iç savaş oligarşi iç çelişkileri daha da derinleştirecek, düşmanın tüm siyasi manevralarını boşa çıkaracaktır.

Özetle, basta işçi sınıfı olmak üzere tüm sınıf ve katmanların depolitizasyon çemberini kıran, gittikçe nitelikli bir hal alan eylemlilikleri ve Kürt halkının ulusal mücadelesi karşısında kitlelere verebileceği hiçbir şey kalmadığı için çözüm de üretmeyen oligarşi, artık geleceğinden daha fazla endişe duyuyor. Halkımızın hızla düzenden kopması, Kürt halkının bu süreci daha hızlı yaşaması ve devrimci iç savaş süreci oligarşiyi büyük bir çaresizlik içinde bırakmıştır.

Ekonomik alanda ise dış ve iç borçlanmanın eristiği seviye, yatırımların durma noktasına gelmesi, işsizlik, bütçe açıkları burjuvazinin uykusunu kaçırarak boyutlara ulaştı. Artık kötü ekonomik gidişatı gizlemek için istatistik rakamlarıyla oynamak da onları kurtaramıyor.

TUSİAD'ın erken genel seçim öncesi yaptırdığı bir araştırmada, halkın %66'sı "bu düzen değişmeli", %48'i de "yoksulluğun nedeni düzenin bozukluğudur" diyordu. Oligarşinin "kan tazelemek" için başvurduğu erken genel seçimlere katılımın ceza uygulamalarına rağmen giderek düştüğü ve devletin yasama, yargı, yürütme organlarına güvenmeyenlerin %50'leri bulduğu ülkemiz koşullarında "nereye kadar?" sorusu gündeme geliyor.

Ancak bu, "oligarşi artık bitti" demek değildir. Tersine bu, düşmanı küçümsemek olur. Kendi gerçeklerinin farkında olan egemenler, bu zamana kadar olduğu gibi bundan böyle de "care" arayışına devam edecek; geçmişte baslatılan girişimlerini tamamlamak, sonuç almak isteyecektir.

İşte, devrim ve karşı-devrim güçlerinin kıyasıya savaştığı ülkemiz koşulları özetle böyledir. Burada sömürüye, baskıya, teröre dayalı bu düzenin yerine halkımızın özgür, bağım-

sız, demokratik bir ülkenin kurulması yönündeki özleminin ifadesi olan Örgütümüzün karşısında oligarsinin savaş gücü ve olanakları hiç kuskusuz ki önem kazanıyor.

A. Düşmanın Savaş Gücü ve Olanakları

Giderek daha geniş alanlarda ve daha da şiddetlendirerek süren savasta, karşımızdaki güç, bin yıllara varan devlet olma geleneğine sahiptir. Kendi gerçeğinin farkında olan düşman, bir yandan toplumsal muhalefeti kontrol altında tutabilmek için her yola başvururken, diğer yandan militarist kurumlarında değişikliğe giderek savaşın gereklerini yerine getirmek için eskiyen, dejenere olan kimi kurum ve kuruluşlarında reorganizasyona gitmekte, gerekirse yenilerini kurmaktadır.

Ancak her seferinde, oligarsî, bir şeyleri tamir edip tam "güçlendim" derken, bunun tam tersi oluyor, yeni sorunlar çıkıyor, gedikler açılıyor, bunlar büyüyor ve düşmanı daha da güçsüzleştiriyor. Bu çelişkili durum, düşmanın savaş gücü ve olanaklarına da yansıyor.

Devrimci savaş; düşmanı stratejik olarak küçümsemek, ama taktik plan da ciddiye almak ilkesiyle ele alıyoruz. Düşmanlarımız egemenliklerinin devamı için olağanüstü dirençli ve inatçıdır. Lenin'in ifade ettiği gibi, iktidarı kaybettiklerinde bile kolay pes etmeyeceklerdir. Nikaragua, Kambocya, Angola, Mozambik gibi ülkeler bu konuda çarpıcı örneklerdir. Sınıf mücadelesinin uzunluğu ve karmaşıklığı, 75 yıllık SSCB'-de geriye dönüş olgusunda bir kez daha görülmüştür.

Basta ABD olmak üzere diğer emperyalist ülkelerle girilen ilişkiler, NATO üyeliği, bölgede kurulan ve yeni işlevlerle yükümlendirilmek istenen Çekic Güç içinde yer alıyor olması, düşmanın hem "güçlülüğü"nü, hem de güçsüzlüğünün nedenleri arasında sayılabilir. Bu ilişkiler ülkemizde, savaşın ilerleyen dönemlerinde emperyalist güçlerin savaşa aktif müdahalesinin de gündeme gelebileceğini gösteriyor.

Savaşın bugünkü aşamasında, oligarsinin istemleri bir türlü bitmediğinden kopardığı fırtınaya bakıp emperyalis "yardım"ların az olduğunu düşünmek yanıltıcıdır. Militarist güçlerin iç içe geçmişliği ve emperyalizmle bu yönde gelişt-

rilen ilişkiler özel silahlar, zırhlı araçlar, asker-polis-kontr-gerilla eğitimi ve istihbarat alıs-verisi azımsanmayacak boyuttur.

Emperyalist yardımların önemli bir boyutu askeri arac ve gereçlerin yenilenmesi, Türkiye'ye yüklenen misyona uygun donanımın hibe, satış, kiralama vb. çeşitli yol ve yöntemlerle sağlanması askeri acıdan güçlendirilmesidir. Emperyalizm bunu yaparken belirli bir isbölümü dahilinde yapmaktadır.

B. Düşman Gerilla Savaşını Ciddiye Alıp Orduda Düzenlemeler Yapıyor

1970'lerden bu yana özellikle toplumsal muhalefetin oligarşinin krizini derinleştirdiği ve devrimci örgütlerin artarak süren eylemlerinin önlenemez boyutlara yükseldiği her dönemde militarist kurumların yetersiz kaldığı feryatları yükselmiştir.

Hantallığından şikayet edilen 800 binlik orduda yapılan değişiklikliğin temelinde bu yatmaktadır. Orduya, Türkiye'ye bölgede yüklenen göreve ve gelişen iç savaşa uygun bir şekil kazandırılmak istenmektedir. Tümen düzeninden tugay ve alay düzenine geçilerek eski "hantal"lığından kurtarılacağı söylenen Ordu'nun hareket kabiliyetinin yükseltilmesi, savunma durumundan saldırı durumuna geçebilmesi amaçlanıyor. Düşman bir-iki yıldır küçük birimlerde örgütlenen profesyonel ordunun ates gücünün yükseltilip "uzman-profesyonel asker"lerden oluşturulması amacıyla "komandolastırma" projesini uygulamaya koymuştur.

"Ordu'nun "çevik-küçük birlik"lerinde yer alacak unsurların, geçmişin "mehmetcik"leri yerine, gerilla savaşına karşı kısa süreli eğitimden geçen "profesyonel-paralı" askerlerden oluşması yönünde de ilerli adımlar atıldı. İşsizliğin kol gezdiği ülkede "bize katılın, uzman erbas olun" sloganı ile gazetelere ilan veren oligarşi, ordunun komandolastırılmasında çeşitli düzenlemelerle bugünden 60 bini aştı.

Koruculuk sistemi, özel tim, özel taburların yanı sıra oluşturulması düşünülen, "mobil-profesyonel ordu"nun gerilla savaşına karşı geçmişe oranla daha etkili olacağı üzerine hesaplar yapılmaktadır. Modern arac-gereçlerle donatılacak,

"Öldüren adamlar" dan olusan ve "İlder-komutan"ların emrindeki katiller ordusunun "Amerikan modeli" olduğu bizzat Cumhurbaşkanı Özal tarafından belirtiliyor. "Akıllı birlikler" in kurulup "akıllı adam"larla donatılacağını söyleyen Özal, düşmanın savaşa nasıl hazırlandığını da ifade etmiş oluyor.

Oligarşi yıllardan beri ordusu, polisi ve diğer tüm kurumlarını iç savaşa göre eğitirken, gerilla savaşı ve buna karşı önlemleri esas olarak yine savaş içinde öğrenmektedir. Özellikle cunta sonrasinda '85-87'lerden sonra gerillaya karşı hareketli ordu, özel tim ve kontrgerilla faaliyetlerine daha bir hız vermiştir. Kısaca düşman, önüne "yeni" hedefler koymuştur. Ancak bunların uygulanabilmesi için oligarşiye öncelikle moral güç gerekiyor. Oysa oligarşi ekonomik, siyasi kriz, savaşın etkisi ve halkın düzenden kopuş sürecini yaşamamasından dolayı aradığını bir türlü bulamamakta, gelişen mücadele karşısında moral olarak çöküşü yaşamakta ve bunu psikolojik savaş yöntemleriyle gizlemeye çalışmaktadır.

Düşmana sadece moral güç değil, yüklü miktarda ekonomik kaynak da gerekmektedir. Sadece orduyu yenileme planının maliyetinin yaklaşık 500 trilyon lira olduğu düşünülürse, oligarşinin bu kaynağı bulması bile yeni ekonomik sıkıntıların, çıkmazların nedeni olacaktır. Böyle bir kaynağı dış borç, halka yüklenecek vergiler ve enflasyon dışında hiçbir şey yaratmayacağına göre, bu da toplumsal muhalefeti hızlandırıcı bir rol oynayacaktır. Halk kitlelerinin savaşa ve gelişen toplumsal bilinçlenmeye bağlı olarak bu faturayı ödemek istemeyeceği açıktır.

Oligarşinin durumunu "aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık" özdeyişi ile ifade etmek mümkündür. Halk kitleleriyle acıktan çatısmaya girmiş hiç bir sistemin uzun süre ayakta kalamayacağı; böyle bir rotaya girildiği noktada hiç bir polisiye-askeri çözümün halk kitlelerinin yürüyüşünü durduramayacağı açıktır. Tarihin bu gerçeğinden kaçma çabası düşmanı yenilgiden kurtaramayacaktır.

C. Düşman Şehir Gerillamız Karşısında Yeni Önlemler Tutunacak Dallar Arıyor.

Oligarşi Örgütümüzün devrimci siddet eylemleri ve kit

lesel hareketlerdeki etkinliğinden oldukça rahatsızdır. Bu rahatsızlık, "yok edeceğiz", "beyinlerini dağıttık" açıklamalarının biktirircasına ve inandırıcılığından her gün biraz daha yitirerek yapılmasında da görülmektedir. Düşman bu tür açıklamalarla kendisi de inanmak istemektedir. İskencecileri, halka zulmeden devlet görevlilerini, kendilerini korumak için ellerindeki polis gücünün (asker gücü için de aynı şey söylenebilir) %21'ini kullanan Emniyet Müdürü ve İçişleri Bakanı, generalleri ve polis seflerini bile koruyamamanın saskınlığı içerisinde dirler. Benzeri her eylem karşısında gazetelerde "sulkastlerden korunmak için öğütler" yayınlananların nasıl bir ruh hali içerisinde olduklarını anlamak zor değildir. Evlinize değişik yollardan gidin, haftanın belli günleri başka evlerde kalın, evinize gelirken celik yelek kullanın, kapınızı kimseye açmayın vb. türünden onlarca kural koyanlar kendilerini halkın bulunduğı yerlerden tecrit etmekte, kahvehanelere, lokantalara uğrayamamakta, duraklarda sırt verecek duvar aramaktadırlar. "Memleketi terörden kurtarma" demagojileri kendilerini bile koruyamayanları komik duruma düşürmektedir. Halk ise evinde, köyünde, sokağında, işyerinde hergün terörüne şahit olduğı polis ve ordunun "koruyuculuğı"na inanmamakta, "sen önce kendini koru" diye alay etmektedir. Her yerde haksızlıklarla, baskı, terör, aşağılanmayla karşı karşıya kalan halkımız "polis öldürülüyorsa boşuna değildir. Mutlaka hak etmiştir", "oh olsun cezalarını buldular" sözlerini sık sık söylüyor.

Oligarsel, militarist kurumların arac-gerec ve ekipman olarak geliştirilmesinin yanı sıra personel sayısının arttırılmasıyla sorunu çözeceğini sanıyor. İstanbul Valisi'nin 25 bin polis isteğine, henüz başbakan adayı iken Demirel 100 bin polis cevabını veriyordu. Anlaşılan o ki, mücadelenin gelişimi oligarsiyeye İstanbul'u "polis şehri" yapmayı bile düşündürtebilecektir. İstanbul'un ve diğer şehirlerin her sokağına kamera yerleştirilerek "terör"ü önleme rüyası görenler öyle bir ruh hali içerisinde dirler ki, "önemli" kişiler "gettolar"da toplamaya buraları kale gibi koruma planları yapmaktadırlar. Başarılı polislere tatil sözü de verildiğine göre, kumsallar güvenceli olmayacağından bu gettolara deniz ve kum da taşımak gerekecektir! Daha simdiden kendilerini güvenceye al-

manın hesaplarını yapanların "tehlike" biraz daha büyüdüğünde ülke dışına kaçacakları, bu nedenle yurtdışında hesaplar açtıkları kesindir.

İstanbul'u 1900'lerin Chicago'suna benzeten Genel Kurmay Başkanı Doğan Güreş, "siz burayı (Kürdistan'ı kastediyorsa da hiçte rahat olmadığı açık. -b.n.) merak etmeyin. Biz nasıl olsa burada duruma hakim oluruz. Ama asıl sorun İstanbul'da" diyor. Birçok Anadolu sehrinde ekonomik-demokratik istemler karşısında takınılan tahammülsüz tutum, devrimci siddet eylemlerinin yoğunlaştığı İstanbul'a bütün illerin "en yetkin" komiser ve komiser muavinlerinin toplanması, yeni araç-gerec vd. ihtiyaçlarının giderilmesi yönünde sağlanan kolaylıklar, kentin idari olarak bölünmesi, düşmanın doğrudan bize karşı aldığı önlemleri göstermektedir.

Devrimci siddet eylemlerinin hedefi durumundaki halk düşmanlarının, halka zarar vermiş kişilerin korunması yanında, "uyulması gereken kurallar"la gerillanın hedefe ulaşmasını engellemeye çalışıyorlar. Örgütümüzün halk düşmanı generallere, kontrgerilla seferlerine, iskenceci polisler ve yönelik eylemleri karşısında düşmanın hassaslığı biliniyor. "Zorunlu koruma"ya alınan generallerin korunması için " Eskort, nokta, yakın koruma" gibi özel eğitimden geçirilen askerlerden "özel koruma taburları" oluşturulmaktadır. Keza, bu hedeflere ulaşılmasını zorlaştırmak için tüm ordu mensuplarının uyarılıp dikkat edilmesi ve uyulması istenilen kuralların ayrıntılandırılması da savaşçılarımız için önemli bir gösterge olmalıdır. Yine örgütümüzün iskenceci polis ekiplerine yönelmesi sonrasında emniyet müdürlüğünün aldığı önlemler de düşmanın bizim eylemlerimiz konusunda karşı-önlemler geliştirmediği duyurulduğunu gözler önüne seriyor.

Türkiye'nin bölgede oynayacağı misyona da uygun terörizm edilmiş bir İstanbul (vd. kentler) arzulayan egemenler, "kurtarma planları" çerçevesinde yapılacak militarist yığının dışında İstanbul'u Anadolu ve Rumeli olarak ikiye bölmeyi ve yine İstanbul için ayrı bir bakanlık kurmayı gündemlerine almış bulunuyorlar. Koalisyon Hükümeti'nin Kürdistan gezisinin hemen peşinden İçişleri Bakanı, Emniyet Genel Müdürü, Jandarma Genel Komutanı, İstanbul Emniyet Müdürü ve Valisi, İl Jandarma Alay Komutanı'nın vd. yetkililerin katıldığı bir

"huzur zirvesi" düzenlendi. Bu toplantıyı Belediye başkanları ve diğer yerel idarecilerle, yine tüm kaymakamlarla ayrı ayrı toplantılar izledi. Hersey İstanbul'un "huzur"u, yani emekçi halka daha fazla faşist terör, baskı ve katliam dayatılması içindir. İçişleri Bakanı İsmet Sezgin İstanbul'un (gözbebekleri) polisin sayısının ilk etapta 25 bine çıkarılacağını, araç--gereç olarak tüm ihtiyaçlarının giderileceğini belirtiyordu.

Şehir gerilla mücadelesinin karşısına daha yetkin örgütlenmelerle çıkmak isteyen düşman bu alanda faaliyet yürüten militarist kurumları yetkinleştirme, koordine etme çabası içindedir. Yine, savascıların psikolojik, moral ve fiziki imhasını da içinde barındıran "terör önlem paketleri"nden "ölüm timleri" gibi vurucu güdelerin örgütlenmesinin de çıkması, şehir gerillasının engellenmesine yöneliktir. Bunların planlanmasından her türlü araç-gerecin temini, polislerin eğitime kadar pek çok şeyle emperyalizmle işbirliği içinde olduğu da unutulmamalıdır. Yine "ithal polis" ile mevcut personelin geleceğe dönük hazırlanması, "daha güçlü, daha yetenekli, daha hızlı" hale getirilmesi yönünde çalışmalar yapıldığı da biliniyor. Bu amaçla polis sayısı artırılırken, mahalle karakollarındaki polislerin atıl kaldığı açıklanarak, bu karakolların kapatılıp bunların yerine motorize ekiplerin görevlendirileceği, bu amaçla İstanbul'un sıkışık trafiğinde "görev" yapabilecek motorsikletlerin ithaline de başlandığı açıklandı. Çelik yelek ihaleleri ise birbirini izlemektedir. Oligarşi şehirlere, İstanbul'a egemen olmak, sokağı denetimine almak istediğini açıkça ifade etmektedir. Burjuva siyasal partiler "teröre karşı birlik" oluşturmakta; TUSİAD "İstanbul'u kurtarma planı" hazırlamaktadır.

"İthal polis"le birlikte emperyalizmle geliştirilen ilişkiler, eğitim, istihbarat ve araç-gereç alıverişisi dışına taşınmakta olup pek çok düzenleme ve planlar yapılmaktadır. Bu ilişkilerin savaşımın boyutuna bağlı olarak gelişeceği de bilinmelidir.

Oligarşi 12 Eylül öncesi sıkıyönetim yıllarında ve devamla cunta döneminde kullandığı yöntemi bir kez daha gündemine aldı. Örgütümüzün yönetici ve militanlarının resimleri gruplar halinde afişe edilerek, hem "suçlular belirlendi" ilanıya başarısızlığını örtbas etmek, hem de ihbarcılığı mesrulasırmak istemektedir. Bu amaçla ödülleri konulması, ihbarda bu-

lunanların isimlerinin gizli tutulacağını, ödül paralarının gizli hesap numaralarına yatırılacağını açıklanmasının ardında; vatandaşlık görevi yanılması ile muhbir bir toplum yaratma ve örgütümüzü , savascılarımızı "suçlu", "terörist" olarak lanse etme amacı yatmaktadır.

Şehir gerilla mücadelesi karşısındaki başarısızlıklarının nedenleri arasında önemli bir yer tuttuğu ifade edilen ajan ve muhbir faaliyetlerindeki yetersizlik, düşmanın en fazla üzerinde durduğu konuların basında gelmektedir. Bunun giderilmesi için her türden yol ve yöntemin kullanıldığı da herkes tarafından bilinmektedir.

Oligarşi bugün küçük başarıların peşinden koşmaktadır. Gerçek olmayan "halk desteği" yalanlarına inandırıcılık kazandırmak için figüranlığını sivil polisler, gerici ve faşistlerin yaptığı senaryolar yazdırmaktadır. "055 polis imdat"ı yaygınlaştırmak için "radyo tiyatrosu" programlarının içine bile "055" sıkıştırılmakta, halkımız muhbirliğe özendirilmektedir.

Halkın içinde kök salmış bir hareketin polisiye önlemlerle durdurulabildiği örneği hiçbir yerde görülmemiştir. Bu anlamda, polisiye önlemler günü kurtarmaya çalışmanın ötesinde pek fazla anlam ifade etmezler. Ancak bu bizi, düşmanın cabalarını bosa çıkarmak için politikalar üretmekten alıkoymamalıdır.

Uzerimize doğrultulan silahları etkisizleştirip geri tepirmek, düşmanın silahlarını elinden almak, düşmanı taktik planda ciddiye almaya, ilkel davranmaya, alacağımız karşı tedbirlere, bu konudaki yaratıcılığımıza, faşizmin bu tür saldırılarından etkilenmememize, yılmamamıza, savaş içinde kendimizin, yoldaşlarımızın ve taraftarlarımızın moralini yüksek tutarak en nihayet haklılığımız ve kazanacağımıza olan inancımıza bağlıdır.

D Düşman Gerilla Savaşından Çıkardığı Derslerle Kırda Eksikliklerini Gidermeye Çalışıyor

Gerilla savaşının halk kitlelerinde yarattığı sempatinin giderek desteğe dönüşmesi karşısında mevcut terörünü artıran düşman, bunu yaparken kitle desteğinin daha da geliş-

mesinin önüne geçebilmek için geçmiş deneyimlerden yararlandığı gibi yeni çözümler de yapmaktadır.

Kır-gerilla mücadelesiyle savasta "özel tim", koruculuk, profesyonel ordu vb. yanısıra teknolojinin ileri boyutlarda kullanılmak istenmesi de düşmanın gelecekte daha çetin savaşlara hazırlandığının ifadesidir. Gece dürbünlerinin, termal kameraların sayılarının arttırılarak her jandarma karakoluna verilmesi, ABD'den daha fazla Kobra helikopter ithali istemi, Almanya'dan 450 bin kalashnikof alınması, yeni zırhlı araçların getirilmesi, son olarak Şırnak'ın boşaltılması, stratejik bölgeler oluşturulması savaşın ve önlemlerin boyutunu göstermektedir. Yine kırsal alandaki karakolların baskınlara karşı tekrar tekrar donatılması, mevcut personel sayısının arttırılması yönünde çalışmaların yapılıyor olması, bu karakollarda jandarma yerine kara kuvvetlerine bağlı komandoların görevlendirilmesi ve bu komandalara vur-kaç taktiği uygulanmayışı düşünceleri vb. vb. sayılabilir.

1964'de ABD'den gelen uzmanların verdiği kurslarla başlatılan Foça Jandarma Komando Okulu'nda yetiştirilen subay ve askerlerin Kürdistan'daki gerilla savaşına uygun olarak "A" ve "B" tipli timler şeklinde eğitilmesi, bunların eğitiminde gerilla ve kontrgerilla operasyonlarının irdelenmesi, gerçek mermi, bomba kullanılması, köylerin ele geçirilmesi gibi bir tatbikat sisteminin uygulanması düşmanın savaş ne denli ciddiye aldığını, eğitime ne denli önem verdiğini gösteriyor.

E. Oligarşi Faşist Terörünü Arttırırken "Demokrasi ve İnsan Hakları" Söylemine Daha Fazla Sarılıyor

Sadece terörle, halk kitleleri pasifikasyonu bir yere kadar başarılabilir. Emperyalizmin yeni-sömürge ülke cuntaları tecrübelerinden öğrendiği bir gerçektir demokrasicilik.

Bunun (demokrasiciliğin) ikili bir işlevi vardır: Birincisi, demokrasi ve insan hakları maskesinin takılması, terör ve katliamları meşrulaştırma ve oluşacak tepkileri nötralize etme düşüncesinin ürünüdür. İkincisi, bu demagoji ve yalanlar halkta beklenti yaratmak, umutları taze tutmak ve devrimci harekete karşı reformist eğilimlerin gelişmesine ortam yaratmak içindir.

Bugün oligarşi "demokrasi", "insan hakları" vb. söylemlerine geçmişe oranla çok daha fazla ağırlık vermektedir. Bu, emperyalizmin dünya genelindeki politikalarıyla çakışmaktadır. ANAP hükümetleri ve özellikle de DYP-SHP Koalisyon Hükümeti, burjuva basının da etkisiyle emekçilerde ilk anda hak ve özgürlüklerin verileceği yanılsamasını yaratabilmiştir.

Kurulduğu söylenen ama "adı var kendi yok" İnsan Hakları Bakanlığı ve sosyal demokrat söylemlerin, baskı-terör ve yasakların gizlenmesinde ve halkın beklentiye sokulmasında işlev gördüğü bilinmektedir. Ancak bu politika çabuk iflas etmiştir. Büyük iddialarla kurulan İnsan Hakları Bakanlığı'nın henüz doğru dürüst statüsü bile yoktur, ama Bakan Ankara'da 5 yoldasımızın katledildiği operasyonu izlemeyi "insan hakları"na layık görmesiyle kimliğini ortaya koymuştur. Dün şeffaf karakollardan bahseden Demirel "*polis bu devlete lazımdır, polis kötülemeyelim*" diyorsa, mücadele demokrasicilik söylemlerine sans tanımıyor demektir. Bununla birlikte demokrasicilik oligarşinin kolay vazgeçebileceği bir politika değildir. Fasizm özellikle bizim ülkemizin iç ve dış koşullarında gerçekleştirdiği, ama savunmaya cesaret edemediği katliamları ve döktüğü kanı gizlemek amacıyla yapıları savunacak bir mesruluğa sahip olmadığı için demokrasicilik manevralarından uzun bir süre daha beklenti içinde olacaktır.

Burjuva demokrasisini uygulayabilme koşullarına sahip olmayan Türkiye egemenleri, sömürülerini daha rahat sürdürebilmek için bir yandan toplumu terörize eden kurumlarını yetkinleştirir, kendisi için tehlike olabilecek her türden girişimi kanla boğarken bunu, "insan hakları", "özgürlük", "demokrasi" kavramlarının arkasına gizlenerek yapmak istemektedir. İnsan Hakları Bakanlığı, "şeffaf karakollar", "iskence nin yok edileceği", "hukukun üstünlüğünün sağlanacağı", "çalışanlara örgütlenme haklarının verileceği" vb.vb. demagojiler hep yaşanan gerçekleri gizleme, düzenlerini daha uzun sürdürebilme amaçlıdır. Tüm iktidarlar gibi Türkiye fasizmi de baskı-terörüne mesruluk kazandırmak istemektedir. DYP-SHP Koalisyon Hükümeti'nin başvurduğu bu demagojileri "görüntüyü" kurtarmak olarak değerlendirmek gerekir.

III. KONTRGERİLLA VE "ÖZEL SAVAŞ"

A. Emperyalizmin Güvenliği Üzerine Doktrinler

1960'lı yıllarda bütün Yeni-Sömürge ülkelerde mücadelelen Küba ve Vyetnam motivasyonu ile gelişmesi ve iktidarlara sarsması karşısında bir yandan faşist cuntalar devreye sokuldu, diğer yandan "Ulusal Güvenlik Doktrini" adı altında toplumu terörize etmeye yönelik adımlar atıldı.

"Ulusal Güvenlik Doktrini", her türlü yöntem ve aracın devreye sokulması yoluyla toplumsal muhalefetin bastırılmasını kapsıyordu. Her türlü iskenenin, baskının, insan hakları ihlallerinin ve anti-demokratik/faşist uygulamaların sıradanlaştırıldığı bu doktrin, rejim muhaliflerinin sindirilmesine yönelik eylemlilikler yürütecek para-militer (sivil faşist) cetelerin örgütlenmesi ve kullanılmasını da içermiyordu. Ki ülkemizde 1970'lere doğru sivil faşist cetelerin eğitildiği komando kamplarının kuruluşu tamamen bu emperyalist programın ürünüdür.

'60'lı yıllarda devrimci mücadelenin yükselişini, "uluslararası komünist hareketin ülkeleri içten çökertmesi" olarak ilan eden ABD; kurtuluş hareketlerine karşı "batı"nın ortak karşı koyuşunu sağlamaya çalıştı. Faşist cuntalara uluslararası destek verildi, devletin militarize edilmesi için gerekenler yapıldı ve "Ulusal Güvenlik Doktrini"ni uygulayacak üst kadroların ABD askerî akademilerinde Panama ve benzeri ülkelerdeki kontrgerilla okullarında eğitilmesine hız verildi.

'60'lı yılların sonunda ise, "Ulusal Güvenlik Doktrini" kendi içinde geliştirildi. Gerillaya karşı kontrgerilla ile cevap

verilmesini içeren "Ayaklanmaya Karşı Mücadele" baskıyı daha ince yöntemlerle geliştiriyordu.

Gerillanın "suda balık" olması esprisine karşılık "Ayaklanmaya Karşı Mücadele Doktrini", "balığın suyunu zehirleme" olarak formüle edilmiştir.

"Ayaklanmaya Karşı Mücadele" doktrininde terörün artırılmasının yanısıra kitlelerin ideolojik olarak kazanılması ve depolitizasyonu doğrultusunda iletişim araçlarının, (*) aydınların, sanatçıların her ne yolla olursa olsun "satın alınması"na önem veriliyordu. İletişim araçlarının bu işbirlikçiler aracılığıyla denetlenmesi daha ince baskı yöntemleriyle birleştiğinde kitlelerin gözüne at gözlüğü takan ve baskaldırı cesaretini kıran bir etki yaratacaktı. Amaç buydu. Ve ABD'nin bu faaliyetlere büyük önem verdiği, hiçbir masraftan kaçınmadığı biliniyor. Özellikle yenilgi yıllarında pek çok "eski solcu"nun saf değiştirerek burjuvazinin danışmanlığına, kalemsörlüğüne soyunması ve bugün burjuva basın ve aydın çevrelerdeki kalburüstü "usak"ların birçoğunun "eski tüfek" olması tesadüf değildir. Bunları "kraldan daha kralcı" yapan şey oligarşiye "iyi fiyat"la satılmalarıdır.

1979 Nikaragua Devrimi, yıpranan askerî-faşist diktatörlüklerin "demokratikleşme" manevralarıyla yer değiştirme zorunluluğunu dayattı. 1980'in ilk aylarında Reagan yönetiminin "Demokrasi Projesi" olarak lanse ettiği politika, askerî-faşist cuntalardan sivil cuntalara geçisi içeriyordu. ABD yönetimi bu proje çerçevesinde 1983'te kongrenin haberi olmadan 20 milyon dolar harcamıştı. Bu paranın harcadığına ilişkin bilgiler (6) projenin içeriğini yansıtıyor:

- Sosyalist Enternasyonal'e ABD'li "sosyal demokratlar" görünümünü altında katılmaları için asırı sağcılara 50 bin dolar,
- Latin Amerika diktatörlerinin basın sözcülerine ABD'ye ziyaretlerini finanse etmek üzere İsadamları Derneği "America Comitee" (Orta Amerika Komitesi)ne 162 bin dolar,

(*)Örneğin, "İtirafçılık" kurumunun pekışmesi için kampanya yürüten faşist Yeni FORUM Dergisinin CIA tarafından finanse edildiğini, derginin sahibi Prof. Aydın YALÇIN gizleme gereği bile duymuyor.

-S. Birliği'ndeki barış gruplarını desteklemesi için Reagan tarafından atanan E. Lefebvre'in kurduğu "Etik ve Kamusal Politika Merkezi"ne 200 bin dolar.

"Demokrasi Projesi" için 1984 yılında 65 milyon dolar ayrıldı. Bu para Amerikan yanlısı parti, enstitü, üniversite, sendika ve gazetelerin finansmanı için kullanılacaktı. Yine aynı paralar doğrudan verilme durumu olmayan hallerde üçüncü örgütler aracılığıyla aktarılmaktadır. Amerikan Sendikacılığı yapan TÜRK-İŞ'e CIA'nın kurdurduğu AFL-CIO aracılığıyla para aktarıldığı, Şevket Yılmaz ve diğer TÜRK-İŞ yöneticilerinin CIA bağlantıları çerçevesinde para aldıkları kamuoyunca biliniyor. 1982 yılına ait harcamalara ilişkin bazı bilgiler ise şöyledir:

-Yeni-sömürge ülkelerdeki üst düzey subayların eğitimi için 1.5 milyon dolar. (Bunun adı "demokratik prensipleri ve demokratik hareket tarzlarını öğrenme" olarak konmuş ama asıl adı cuntacılığı ve Amerikancılığı öğretme olmalıydı.)

-ABD vatandaşları ile yabancılar arasında "olumlu bağlar" kuracak ve "ortak değerlerin savunusuna dayanan", "Transoceanic Leadership Projesi" için 1.5 milyon dolar.

-L. Amerikalı öğrencilere önderlik eğitimi için 500 bin dolar.

-Demokrasiyle serbest piyasa ekonomisi arasında var-sayılan ilişkilerin propagandası için kurulan "Serbest Girişimcilik Merkezi" için 1 milyon dolar.

-"Sovyetler Birliği'ni Araştırma Merkezi" için 500 bin dolar.

-Anti-komünist yayınlar için 4,5 milyon dolar, ve diğerleri.

Bu ve benzeri çabaların yer aldığı "Demokratikleştirme" aldatmacası ile, yıpranan faşist cuntalar yerlerini sivil yönetimlere bıraktı. (Sosyalist ülkelerde ise karşı-devrimci örgütlenmeler oluşturulmaya hız verildi.) 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının 1983 seçimleriyle yerini ANAP hükümetine bırakmasında olduğu gibi, hükümeti siviller kuruyorlar, iplerse askerlerin elinde oluyordu. Bu, "cuntanın sivilleşmesi" dışında bir değişikliği içermiyordu. Ve dönemin Başbakanı Özal açıkça "ekonomiye biz, güvenliğe askerler bakıyor" diyerek bu durumu ifade ediyordu.

1980'li yıllarda faşist cuntaların "demokrasi", "Düşük Şiddette Çarpışmalar Doktrini"nde ifadesini buldu. Bu proje, "1-) zorun sınırlı kullanılması, 2-) bir toplumu belli bir davranışa zorlayabilme ya da kontrol edebilme yeteneği, 3-) barışın korunması için operasyonlar, terörist eylemler ve kurtarma eylemleri düzenleme yeteneği" şeklinde tanımlanıyordu.

"Düşük Şiddette Çarpışmalar Doktrini" bütün halkı düşman kabul eden, egemen sınıfların bütün toplumsal muhalefete savaş açtığı bir iç savaş durumunu içeriyordu. Bu doktrin çerçevesinde Nikaragua'da contralara, El Salvador'daki faşist iktidara destek verilmiş, Libya bombalanmış, Grenada işgali gerçekleştirilmiştir.

"Düşük Şiddette Çarpışmalar Doktrini" toplumsal çatışmaların kökten çözümlenebileceğini değil, bu çatışmanın sınırlandırılarak kontrolünü ve uzun süreçte imhasını esas almaktadır. Bu doktrin, yeni-sömürge ordularının iç savaşa göre örgütlendirilmesi, uzun süreli çatışmalara hazırlanması birçok değişikliği beraberinde getirmektedir. Toplumsal muhalefete yönelik demokratikleşme mesajları ile kirliliğe savaş ve kontrgerillanın iç içe kullanılması, öte yandan gerillaya karşı küçük, hareketli ve iyi silahlandırarak savaş gücü arttırılmış profesyonel bir ordu oluşturulup bu orduyu komandolaştırmak bunlardan bazılarıdır.

Emperyalistlerin dünya ölçeğinden dersler çıkardıkları durumda devrimcilerin de dünya devrimleri deneyimlerinden öğrenmeleri gerekiyor. Baska devrimleri sablonlaştırmadan; bir devrimin baska bir ülkede ve baska bir zamanda aynen tekrarlanamayacağını unutmadan deneyimlerden yararlanmak gerekir. Sadece diğer devrim deneyimlerini değil, düşman safındaki gelişmeleri de yakından izlemek devrimin işini kolaylaştırır. Hatta denilebilir ki, düşmanın deneyimlerinden öğrenilecek çok şey de vardır... Düşmanın gücünü küçümsemeden ve de abartmadan yerli yerine koyarak, zaferleri ve yenilgileri öğretmeye dönüştürmek gerekir.

B. Kontrgerilla Nedir, "Özel Savaş"ı Nasıl Yürütür?

Kontrgerillayı sadece provakatif eylemler, devrimcilere,

halka yönelik tek tek cinayetler vb. olarak düşünmemek gerekir. Kontrgerillayı, bugün devrimci iç savaş bastırmaya yönelik "özel savaş" ("kirli savaş") uygulamak üzere oluşturulmuş örgütlenme ve bu örgütlenmenin yürüttüğü savaş olarak algılamak gerekir. Kontrgerilla birçoklarının sandığı gibi sadece birtakım siyasal cinayetler işleyen dar bir grup faaliyeti değildir. Bu, kontrgerillanın dar anlamıdır ve "Ayaklanmaya Karşı Mücadele", diğer adıyla "özel savaş" doktrininin sadece bir parçasıdır. Oysa kontrgerilla bugün neredeyse devletin bütününün bu çerçevede reorganizasyonu anlamına gelmektedir. CIA, "Düşük Şiddette Çarpışmalar Doktrini" çerçevesinde kontrgerilla örgütlenmesine bu boyutu kazandırmıştır. Gerilla savaşının devrimci iç savaş boyutu kazanarak kitleselleşmesi karşısında bu savaş birdenbire yok edemeyeceğini gören ABD ve CIA, savaş belli bir noktada sınırladıktan sonra, uzun vadede gerillayı imhayı hedeflemektedir. Bunun başarılması için devletin kontrgerilla faaliyetlerine uygun biçimde organize edilmesi şart koşulmaktadır.

Bugün Türkiye'de yasalardan anayasaya, ordudan polise, kaymakamından bakanlar kuruluna kadar; idari, askeri, siyasal ve hatta ekonomik-sosyal programların "iç savaş"a göre şekillendirilmesini, bu çerçevede ele almak gerekiyor.

Son yıllarda sık sık duyurulmaya başlayan "Teritoryal Savunma Birlikleri", "Özel Harp Dairesi", "Sivil Savunma" vb. kavramların hepsi kontrgerilla örgütlenmesiyle bağlantılıdır. Ve yukarıda ifade ettiğimiz gibi kontrgerilla sadece dar bir silahlı çete örgütlenmesi değil, karşı-devrimci güçlerin iç savaşa göre örgütlenmesidir. Bu anlamıyla kontrgerilla gerillayı ve gerilla savaşını tanımaktan, gerilla savaşına karşı nasıl savaşılacağı ve bunun için karşı-devrimci güçlerin nasıl örgütleneceğine kadar geniş bir faaliyetler zincirinden oluşur.

Kontrgerilla örgütlenmesi devletin askeri-sivil örgütlenmelerinin yanısıra bütün birimlerde gayri-resmî hücre tipi örgütlenmeleri de içerir. Kontrgerilla, insanları doğrudan ya da dolaylı olarak bu faaliyetlerde kullanır. Bu faaliyetlerin içindeki herkesin resmîyetinin olması gerekmez. Kontrgerilla örgütlenmesi en küçük köyde bile hücreler oluşturulup, bunun ülke çapında merkezîyet kazandırılmasıdır. Bu örgütlen-

melerde anti-komünist kişilere yer verilir. Gerici-faşist çevrelerin insanları bu yapılarda yer almaya eğilimlidir; sivil faşist örgütlenmeleri de kontrgerillanın dışında düşünmemek gerekir.

Gecmişte faşist MHP'nin kontrgerillanın bir kolu olarak çalıştığı bilinir. İlerici-yurtsever devrimcilere karşı bugün kontrgerillanın yaptığı adam kaçırma, işkenceyle öldürme vb. eylemleri o dönem MHP'li faşistler ETKÖ, TİT, ŞİT vb. sahte adlarla yapıyorlardı. Çorum, Malatya, Elazığ, Sivas ve Maras'ta alevî-sünnî çatışması biçiminde göstererek halkı birbirine kırdırma amaçlı kontrgerilla provakasyonları, MHP'li ara-cılığıyla sahneye konmuştur. Son günlerde *"biz de çete kurup mısilleme yapalım"*, *"100 bin kişilik ordu kuralım"*, *"5. ve 6. ordu kurulsun"* vb. türünden açıklamalar yapan faşist Türkes kontrgerillanın dilini konuşmaktadır. 12 Eylül öncesi MHP'li-lerin Sivil Savunma örgütlerinin basında olması ve *"Ülkücü gençler güvenlik güçlerinin yardımcısıdır"* sözleri rastlantı değildir. Keza bugün Kürt milliyetçiliğinin karşısına Türk milliyetçiliğini çıkarma ve bir Kürt-Türk çatışmasından medet umma çerçevesinde MCP yedekte tutulmakta; Türkes, arada bir Demirel tarafından "onore" edilmektedir.

Devletin resmi güvenlik güçlerinden sivil faşistlere; koruculuk, özel tim, özel tugaylardan Özel Harp Dairesine; "falli meçhul" cinayetlerden, köylerin kentlerin yok edildiği provakasyonlara kadar geniş bir ağ içinde "özel (kırılı) savaş" uygulaması, en genelde halka karşı, ilan edilmemiş bir savaşın dayatılmasıdır.

Kontrgerillayı önemli kılan ve kamuoyunda "devlet içinde devlet" olarak tanıtan gücü, karşı-devrimci güçlerin iç savaş göre örgütlenmesinden gelmektedir.

Böylesi geniş bir savaş örgütlenmesi kendi içinde bir merkeziliği, eğitimi, istihbaratı vb. pek çok şeyi gerektirir. Eğitim için CIA'nın bütün dünya ülkelerinden gerillaya karşı nasıl savaşılacağına dair çıkardığı tecrübeler ışığında düzenlediği eğitim programları temeldir. Haziran yayınlarında çıkan *"Kontrgerilla Operasyonları"* adlı kitap buna örnektir. Teorik eğitimin amacı; anti-komünizmi yaymak ve karşı-devrimci güçleri halka yabancılaştırmaktır. Kontrgerilla birimlerinde okutulan ve CIA görevlisi David Galula tarafından hazırlanan

"Ayaklanmaları Bastırma Hareketleri" kitabında Galula, eğitimin amacını şöyle özetliyor: "*Kendi memleketinin vatandaşlarına karşı savaşa hazırlar.*" Nikaragua'da Somoza yanlısı birliklerin askeri eğitim sırasında "*Kahrolsun Halk*" sloganı atması buna ilişkin ilginç bir örnektir.

Kontrgerilla birimlerinin teorik-pratik eğitimi ülke içinde ve dışında çeşitli merkezlerde yapılıyor. ABD ve Panama'daki askeri akademilerde ve polis okullarında sulkaş ve sabotajlardan cuntaların örgütlenmesine kadar her şey öğretilmektedir. Türkiye'den de (ordu ve emniyetten) her yıl belli sayıda polis, subay buralara eğitime gönderilmektedir. Aynı şekilde Bolu Komando Eğitim Tugayı gibi seçilmiş askeri eğitim kamplarında da kontrgerilla elemanlarının her iklim ve koşul altında faaliyet yürütebilmeye hazırlanması amaçlanmaktadır.

Kontrgerillacılar da tıpkı gerilla gibi bölgeyi ve araziyle tanımayı ilke ediniyor; bölgenin sosyal, siyasal, askeri haritasını çıkarıyorlar. Nüfus yoğunluğu; insanların siyasal eğilimi; geçim koşulları; arazinin yapısı, şehirde ise sokakları araştırıp tanırlar. İnsanlar devlet yanlısı, devlete karşı, tarafsız vs. olmalarına göre sarı, kırmızı, beyaz gibi renklerle sınıflandırılır.

Bütün bunlar geniş bir istihbarat ağını gerektiriyor. Kontrgerillanın gerek paralı görevlileri, gerekse gerici-faşist çevrelerden gönüllü olarak istihbarat veren insanları kullanması, muhbir ve işbirlikçileri arttırması hatta çeşitli kesimlerden tehditle, işkenceyle bilgi sızdırması ve devrimci faaliyetlerin içine ajan sızdırmaya önem vermesi istihbarata verdiği değeri gösterir. Yerine göre bir taksitoför, yerine göre işsiz güçsüz bir serseri istihbaratçılık yapabilir. Kontrgerillanın istihbarat ağıının bir işlevi de gerillanın istihbarat faaliyetlerini engelleme çabasıdır. Kontrgerilla, istihbarat gereksinimi dışında, gerillayı halktan tecrit etmek amacıyla da halkla "iyi ilişkiler" kurmaya yönelik suni yöntemler kullanır.

Genel Kurmay Başkanlığı'nın Kürdistan'daki gerilla savaşına karşı resmi ve gayri resmi her türlü kirli savaş yürüten ordu ve polis birliklerine gönderdiği talimatnamelerde önerilerin mutlaka dikkate alınması ısrarla vurgulanmakta ve sun-

lar önerilmektedir :

"- Yöre halkının örf, adet ve geleneklerini çok iyi öğrenin.

"- Faaliyet sırasında çevre halkına elinizden geldiğince nazik davranın.

"- Bölgede sevilen, sayılan kişileri, asilret liderlerini sık sık ziyarete gidin; böylesi kişileri mümkün olduğunca, topluluk önünde küçük düşürmeyin.

"- Topluluk içerisinde iken çocuklara sevgi ve sefkat gösterin, hediyeler alın.

"- Cenaze ve düğün gibi törenlere katılmayı ihmal etmeyin.

"- Böylesi yöntemlerle halk nezdinde itibar sağladıktan sonra devletin güçlülüğü, gerillanın güçsüzlüğü konusunda propagandalar yapmaya başlayıp sıkı ilişkiler geliştirdiğiniz halktan insanlara da bu yönde propaganda yaptırmanın olanaklarını araştırın. vb. vb..."

C. Kontrgerillanın Propaganda Faaliyetleri

Gerek kontrgerilla örgütlenmesi, gerekse devletin diğer resmi-militarist örgütlenmeleri gerilla savaşının temel özelliğinin psikolojik savaş boyutu olduğunun bilinciyle propaganda çalışmalarına büyük önem vermektedirler. Oldukça geniş kapsamlı bir biçimde yürütülen bu propaganda çalışmalarını halka ve gerillaya yönelik propaganda faaliyetleri olarak iki ana başlıkta toplayabiliriz :

a- Halka Yönelik Propaganda Faaliyetleri: Devletin güçlülüğü, devrimci hareketin güçsüzlüğü kontrgerilla propagandasının temelini oluşturur. Gerilla kuvvetlerinin yabancı ülkelerin çıkarları lehine faaliyet gösterdikleri, söyledikleri ile amaçladıklarının farklı şeyler olduğu, halkı kandırmaya çalıştıkları, ırz-namus düşmanı oldukları, lüks içinde yaşadıkları vb. şeylerle devrimciler karalanmaya, halkın gözünden düşürülmeye çalışılır. Yine "Kürt halkı için mücadele ettiklerini söylüyorlar ama gerçekte Ermeniler hesabına çalışıyorlar" vb. propagandalara baş vurmak buna örnektir. Şehirde gerilla mücadelesinde, eylemlerimizde halka zarar vermeme konusundaki titizliğimizin yarattığı etkileri yok etmek için "halk için savaştıklarını söylüyorlar ama halkın canına, malı-

na kastediyorlar" vb. şeklindeki propagandalar da buna diğer bir örnektir. Aynı amaçla 16-17 Nisan operasyonlarından sonra bolca "lüks yaşam" propagandası yapılması, yoldaslarımızın evlerinde havyardan somon balığına herşeyin olduğu yalanı oligarşinin sözcülerinin ve usak basının ağzında sakız oldu.

Devrimci mücadelenin, gerilla savaşının gelişip yükselmeye başladığı dönem ve yerlerde gençliğin mücadeleye katılımını engellemek için oğlu-kızı olan alleler özel olarak hedeflenir. İstanbul'da mücadelenin gelişmeye başladığı dönemde birçok allee *"çocuklarınıza sahip çıkın, yasa dışı örgütlerin pencesine düşmek üzereler"* şeklinde mektuplar yazılıp okul yönetimleri aracılığıyla gönderilmiştir.

Devrimci eylemlerin kitlelerde daha çok ses getirdiği bir süreçte kontrgerilla faaliyetlerinin yoğunluk kazanması da rastlantı değildir.

Bahriye ÜÇÖK, Cetin EMEÇ ve Turan DURSUN'un katledilmelerinin örgütümüzün önemli eylemlerinin ardından gündeme gelmesi, toplumu sindirmek ve "sağ -sol" terör demagogjisiyle devrimci eylemlere yönelik gelişen sempatiyi yok etmek amaçlıdır. Keza aynı şekilde, İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Şakir KOC'un, sokak infazları ve "kayıplar"ın sorumlularından biri olarak cezalandırılmasının hemen ardından Cumhurbaşkanı Özal'ın cenazede basını *"İşkenceden sözetmeyin, polis'in rahat çalışmasını önüyorsunuz"* türünden uyarıda bulunması ve ardından Hürriyet Gazetesi kurucusu Erol SİMAVİ'nin ölüm yıldönümü töreninin başlama saatinde mezarlıkta bomba patlatılması ve de bunu DEVRİMCİ SOL'un yaptığı şeklinde bir imaj yaratılmaya çalışılması, kontrgerillanın gelişmeleri ne kadar yakından izlediğini gösterir. Aynı günlerde basında önderliğimize yönelik olarak "12 Temmuz"un sorumlusu olarak yoldaslarımızın sorgulandığı ve cezalandırıldıkları, örgütün bölündüğü ve "Kızılyıldız" adında yeni bir örgütün kurulduğu vb. spekülasyonları; kendilerine "Devrimci Öğrenciler" diyen bir grubun örgütten ayrıldığına dair duvar gazeteleri asılması, bildiri dağıtması ve üniversitelerde bu işin bizzat polis tarafından yapılması, örgütümüze yönelik kontrgerilla faaliyetlerinin çap ve boyutunu göstermektedir.

Devrimci eylemlerimizin kitlelerin istemlerine cevap veren içerikte olması karşısında prestij yitimine uğrayan siyasi polisin alalecele bazı yoldaşlarımızı afişe etmesi; ya da katledilen yoldaşlarımızın pek çok eylemin faili olduğunun belirlendiğinin açıklanması da psikolojik savaş taktiğidir. Düşmanın bu taktiği bizim kendimizi mesru bir güç olduğumuz noktasında kuskuya düşürmek, "suçlu" psikolojisine sokmak ve "infaz" korkusuyla yaşatmak amaçlıdır. Afişe edilen yoldaşlarımızın hareket alanı daraltılmak istenmektedir. Ama burada esas tehlikeli olan, afişe edilen kişinin kendini "suçlu" psikolojisine sokması, kendi alanını kendisinin daralttığı bir otokontrol uygulamasıdır. Oysa "suçlu" olan, gayrı-mesru olan düşmanın kendisidir.

Yusuf ERIŞTİ, Hüseyin TORAMAN, Hüsameddin YAMAN, Soner GÜL örneklerinde olduğu gibi adam kaçırıp kaybetmeler; Ali Rıza AĞDOĞAN, Hüseyin FIDANOĞLU'nda olduğu gibi binalardan atmalar; Vedat AYDIN, Bülent ÜLKÜ'nün kaçırılıp işkence yapıldıktan sonra kursunlanarak cesetlerinin ıssız bir yere atılması; Halit GÜNGEN, Hüseyin DENİZ, Cengiz ALTUN gibi gazetecilerin sokakta kursunlanarak katledilmeleri; Yusuf ERIŞTİ, İbrahim İLÇİ yoldaşlarımızın cesetlerinin yok edilmeleri de gösteriyor ki devlet devrimci mücadelenin karşısına "özel savaş" örgütlenmesi olan kontrgerillaya önemli bir rol biçmiştir. Bu yolla toplum teröriste edilmek, korku ve panikle susturulmak istenmektedir.

Ahlaki saldırılar da halka yönelik propaganda faaliyetleri arasındadır. Devrimcilerin birbiriyle yatıp kalktığı, devrimci önderlerin kadın militanlardan haremler oluşturdıkları, kadın militanların çantalarında doğum kontrol haplarıyla dolastıkları, gerillaların köylerden genç kızları "dağa kaldırıp ırzlarına geçtikleri" şeklinde karalamaya ve yalana dayalı propagandalar yapılmaktadır. Kendisi hiçbir ahlaki ölçüye uymayan, ahlaksızlığı "ahlak" yapan burjuvazinin devrimciler hakkında bu ve benzeri yalanlar uydurması, halkın devrimcilere duyduğu güven ve saygıyı yok etmeyi amaçlamaktadır.

Halka yönelik propaganda faaliyetlerinde halkın dini inançlarına hitap etmek de unutulmaz. Gerilla kuvvetlerini halkın gözünden düşürmek için, gerillanın dini inancı olan herkese saldırdığı, hedef alacağı işlenir. Örneğin Kürdistan'da dağ-

tilan bir özel tim bildirisinde şöyle denilmektedir: "müslüman olduklarını söylüyorlar. İslamiyete sahip çıktıklarını söylüyorlar ama bes vakit namaz kılan müslümanları öldürüyorlar. Din görevlilerini de öldürüyorlar, domuz etli yemenin faydalarını anlatıyorlar."

Kontrgerilla bu propagandayı geliştirmek amacıyla gerekli olduğu zamanlarda dini kurumlara ve din adamlarına karşı provakasyon eylemleri de gerçekleştirmektedir. Dindar insanları devrimcilerin karşısına çıkarmak, devrimcileri "din düşmanı" göstermek için yapılır bunlar. Geçmişte Sivas, Malatya, Çorum ve Maras'ta komünistlerin camiyi bombaladığı yalanıyla dindar kesim harekete geçirilmiş, olaylar devrimcilerin ve devrimcilere destek veren halkın katliamına dönüşmüştür. Olayın özü gözdağı yoluyla devrimcilerle halk arasındaki bağın koparılması amacıyla "din"i'n istismar edilerek provakasyon yaratılmasıdır.

b- Gerillaya Yönelik Propaganda Faaliyetleri: Gerillaya yönelik propaganda da "devletin güçlülüğü ve yenilmezliği" teması işlenir. Bunun yanı sıra gerilla örgütlenmesini yıpratmak, zayıflatmak, bölmek, kuşku yaratmak amacı propagandanın odağındadır.

Önderliği karalama, kontrgerillanın propaganda-savaş taktiğinin başında gelmektedir. Gerilla örgütlenmesini içten çöktürmek, örgüte güvensizliği egemen kılabilmek için, propaganda faaliyetlerinde özellikle önderlik ve kamuoyunda bilinen, tanınan ileri kadrolar hedef seçilir ve akla hayale gelmeyecek tarzda yalan ve demagojiyle karalanır, hakkında şaibe yaratılmaya, küçük düşürülmeye çalışılır. Örneğin kır gerillasına "sen elinde silah ac-susuz, yoksunluklar içerisinde savaşıyorsun, önderlerin lüks içerisinde yan gelip yatıyor" şeklinde yazılı bildiriler atılır. Şehirde savaşıp gerillaya da basın aracılığıyla önderlerin soygundan elde edilen paralarla lüks içine yaşadıkları, parayı bölüştürmede sorun çıktığı için birbirini ihbar ederek öldürttükleri türünden mesajlar iletilmeye çalışılır. Ayrıca yakalananlara "İlderleriniz, önderleriniz hiçbir eyleme katılmıyor, lüks apartmanlarda zevk-ü sefa içinde yaşıyorlar, sizlere talimatlar verip ölüme gönderiyorlar", "size yakalandığınızda konuşmayın, ser verin sır vermemyin derler ama kendileri yakalanınca canlarını kurtarabilmek

İçin herşeyi anlatır, ele verirler. Bak falanca önderiniz su kadar sayfa ifade verdi, su kadar adam yakalattı" biçiminde tekinler yapılır. Taraftar ve sempatizan düzeyindeki insanlara da işkence yoluyla önderliklerine küfür ettirmeye çalışılır; amaç, kişiyi inanç ve güven yitimine uğratmaktır.

Gerilla örgütlerini içten yıpratabilmek, savaşçıların ve halkın kafasını karıştırabilmek amacıyla sıkça başvurulan kontrgerilla yöntemlerinden biri de DEVRİMCİ SOL'dan ayrılanların "Kızılordu" örgütünü kurdukları yalanında olduğu gibi bölünme dedikoduları yaymadır. Oysa "Kızılordu" kontrgerillanın örgütümüzün eylemleri üzerinde kuşku uyandırmak amacıyla kullandığı ve hatta örgütümüze karşı "misilleme eylemleri yapacağı"nı açıklattığı, gerçekte olmayan bir "örgüt"tür. Kimi zaman basın-yayın araçları kullanılarak bu tür haberler yayılır, kimi zaman sol grupların sorumsuz yaklaşımları bilindiği için gözaltılarda, sorgulamalarda kişilere, bilgi edinilmek isteniyor havası verilerek, "su örgütte bölünme varmış, duydun mu? Şu örgütten su ayrılmış haberin var mı?" gibi sorular sorularak bunların kulaktan kulağa yayılması sağlanır.

Bir kısım Sol'un sorumsuzluğu ve duyarsızlığından istifade edilerek zaman zaman başvurulan bir kontrgerilla yöntemi olarak, örgütler arası gerginliklere yol açacak sahte bildiriler yayınlama ile de karşılaşmaktayız. Herhangi bir örgüt imzasıyla başka örgütleri karalayıcı, suçlayıcı bilgilerle dolu bildiriler hazırlanır ve dağıtılır. Basında DEVRİMCİ SOL-PKK çatışması şeklinde haberler üretilmesi buna örnektir.

Halkla bütünleşmekte kitleşelmekte olan örgütlere karşı bir tedbir olarak, halkın kabul etmeyeceği tarzda provakasyon eylemleri düzenlenir. Ve bunlar arzulanan örgüt imzasıyla ya da o yönde haberler yayarak gerçekleştirilir.

"Yok ettik, bitirdik" imajı yaratmak da kontrgerilla yöntemlerindendir. Şehir ya da kırdaki meydana gelen operasyonlar, çatışmalar abartılarak, sansasyonel hale getirilir. Kamuoyna ve savaşçıya, örgüte çok büyük bir darbe vurulduğu mesajı verilmek istenmektedir. Yakalanan ya da şehit düşen gerilla sayısı mümkün olduğunca fazla gösterilir. Keza yakalanan ya da katledilen hemen herkese MK, gerilla komutanı, SDB sorumlusu gibi konumlar biçilerek halk ve gerilla safla-

rında karamsarlık, yılgınlık yaratılmaya çalışılır.

12 Temmuz ve 16-17 Nisan operasyonundan sonra örgütümüzün tamamen cökertildiği, bütün yönetici kadrolarının öldürüldüğü, yeniden kendisini toparlamasının mümkün olmadığı, tüm bilgilerin ele geçtiği, ele geçirilen bilgisayar disketlerinde tüm üyelerin isim ve adreslerinin saptandığı vb. şekilde çıkartılan haberler söz konusu panik, kuşku ve korku yaratmaya yönelik çabalara örnektir.

İdeolojiye inançsızlık yaymaya yönelik propagandalar da son yıllarda yoğunluk kazandı. *"Komünizm öldü; eskiden amaçları vardı, şimdi amaçları da kalmadı, çalışmadan yaşamak için bu işleri yapıyorlar"* demagojisi umutsuzluk, inançsızlık yaratmak amacıyla bugün artık sıradan polis karakollarındaki görevliler tarafından bile işkencede kullanılan temel malzeme olmuştur.

İtirafçılık, plömanlık ve af propagandası ile gerilla içindeki zayıf unsurlar hedeflenir ve teslimiyete zorlanır. Etkili gösterdiği hallerde siyasal kimliğini düşmana teslim etmiş hainler, dönekler, TV, basın aracılığıyla konuşturulur, gerillaya seslendirilir. İtirafçılık kurumunun bir diğer amacı da gerillaların allelerini etkilemek ve bu yolla gerilla üzerinde bir baskı unsuru olabilmektir. Allelere ve gerillaya, devletin teslim olanlara, mücadeleden vazgeçenlere iyi davrandığı, sefkat gösterdiği propagandası yapılır.

Kontrgerilla ülke içi ile sınırlı bir olgu değildir. Gerilla örgütlerinin yurtdışı, cephe gerisi örgütlerinin varlığı nedeniyle kontrgerilla örgütlenmesi de faaliyetlerini bu durumu dikkate alarak sürdürmektedir. Diğer ülkelerdeki gizli servis ve kontrgerilla birimleriyle irtibatlı olarak çalışır. Gerekliğinde operasyonlar düzenler ya da düzenlettirir.

Eylem Değerlendirilmeleri: Planlarını, hareket tarzlarını en ince teferruatlarına kadar çıkaran kontrgerilla gerek kendi örgütlenmesi gerekse devletin resmi güvenlik güçleriyle koordinasyon içerisinde gerçekleştirdiği eylemlerde yer aldığı örgütlenmelerinin ilkesi olan eylem sonrası değerlendirme yapmaya mutlak tarzda uymaktadır. Bu değerlendirme toplantılarından elde edilen sonuçlar, aynı gerilla örgütlerinde olduğu gibi daha sonraki eylemler ve faaliyetlilik açısından deney-tecrübe olarak aktarılmaktadır.

Kontrgerillanın polis teşkilatıyla işbirliği içerisinde Denizli' de ve Jandarma teşkilatıyla birlikte Adıyaman'da gerçekleştirdiği iki operasyon değerlendirmesini; Genel Kurmay Başkanlığı tarafından "gizli" mühürü basılı olarak güvenlik teşkilatlarına dağıtılan broşürden aktarıyoruz:

- Olay: Denizli ili'nde yasadışı bir örgütle ilgili olarak yapılan operasyonlarda meydana gelen silahlı çatışma olayı.

Olayın oluş şekli:

a- Bir ihbar sonucu... tarihinde Denizli ili'nde isimli örgütün sorumlusu... yakalanmış, yapılan sorgu sırasında Denizli ili'nde örgütün 4 evinin bulunduğu ve bu örgüt evlerinde örgüt mensupları ve çok sayıda silah ve patlayıcı maddenin olduğu tespit edilmiştir. Aynı gün 25 kişiden oluşan İzmir Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube Sorgu ve Operasyon ekipleri sorgulama sonuçlarını değerlendirerek kapalı arabayla tek tek örgüt evlerini dolaşmış, alınacak tedbirleri tespit etmiş ve operasyonun nasıl yapılacağı hususunda kroki çizilerek çalışmalarını tamamlamıştır. Bilgi sızmasına mani olmak ve teröristleri elden kaçırmamak amacıyla operasyonun hemen başlatılmasına (o günün gecesi) karar verilmiştir.

- Bu suretle 4 örgüt evinde... günü saat 01:00'da operasyon başlatılmış, 4 örgüt evinin ikisinde herhangi bir direnisle karşılaşmamış olup diğer iki evde cereyan eden olaylar aşağıdaki gibi gelişmiştir.

- Birinci örgüt evindeki operasyon: Denizli ili... yerde bulunan örgüt evinin yol üzerinde sol tarafta kısa çıkmaz bir sokağın sol dip köşesinde ikinci katta olduğu tespit edilmiştir. Önceden kararlaştırıldığı şekilde görevli operasyon ekibinin 4 personeli çelik yelek ve çelik başlıklar giymiş olarak evin içine girmek üzere hazırlanmış ve diğer personel, çevre emniyeti almak üzere görevlendirilmiş olup operasyon timleri otomatik silahlarla donatılmış olarak 01:00'da karanlıkta el fenerleriyle yürüyerek örgüt evine yaklaşmıştır. Çevre emniyeti alındıktan sonra çelik yelekli 4 personel kapının sağ ve sol taraflarında yerlerini alarak kapıyı çalıp içerdekilere polis olduklarını ve kapıyı açmalarını söylemişlerdir. Bunun üzerine içeride bulunan terörist örgüt mensupları arasında telaş başlamış ve kapıyı açmayarak arka balkondan bahçeye

atlayarak kaçmak isteyen şahıslar olduğu görülmüştür. Bunun üzerine evin ön tarafında çevre emniyetinde görevli olanlar kaçmakta olan örgüt mensuplarına ateş açmış ise de bir tanesi haricinde miktarı belirlenemeyen diğer örgüt mensupları karanlıktan istifade ile kaçmayı başarmışlardır. Bu arada kapı önündeki çelik yelekli personel kapıyı kırarak derhal içerdeki teröristleri enterne ederek yakalamışlardır.

-İkinci örgüt evindeki operasyon. Birinci evden kaçan ve miktarı belli olmayan teröristlerin daha önceden tespit edilen... adresinde bulunan hücre evinin bulunduğu semte doğru kaçmaları üzerine bu örgüt evine gidebilecekleri değerlendirilerek derhal bu eve gidilmiştir. Önce evin etrafında çevre emniyeti alınmış olup çelik yelekli personel evin kapısının iki yanında yerlerini almışlardır. Kapı çalındığında teröristlerce silahla ateş edildiği görülmüş, bunun üzerine çelik yelekli personelce kapı kırılarak ateş eden teröristlere karşılık verilmiş, 35-40 dakika kadar karşılıklı silahlı çatışma devam etmiştir. Daha sonra evde bulunan tüm teröristler etkisiz hale getirilerek eve girilmiştir. İçeride teröristlerden biri hafif, biri ağır olmak üzere sağ olarak ele geçirilmiştir..

- Olay: Adıyaman İl Merkez İlçe Camyurdu Köyünde teröristlerle yapılan müsadere:

Olayın oluş şekli: Urfa İl Sivere 2. Piyade Komando Alay Komutanlığı'nın... tarihinde Siverek İlçesine bağlı köylerde yaptığı operasyonlar sırasında ele geçirilen şüpheli bir şahsın yapılan sorgulamasından, Adıyaman Merkez Camlık-tepe mevkiinde silahlı teröristlerin barındıkları tespit edilmiştir.

b- Yerî tespit edilen teröristlerin ele geçirilmesi maksadıyla... günü saat 04:00 sıralarında Adıyaman İl Merkezine gidilerek, Adıyaman İl Merkez Jandarma Komutanlığı klavuzluğunda operasyon bölgesine intikal ettirilmiştir.

c- Aynı gün saat 05:00'de operasyon bölgesine intikal eden birlikler gerekli tertibatları alarak saat 07:00'den itibaren operasyona başlamış ve Adıyaman Gölbasi İl Asayiş komando birliği ise 40 kişilik bir kuvvetle Okcu Deresi girişine intikal ederek teröristlerin kaçış istikametini tıkamıştır.

d- Birliklerin operasyona başlamasıyla Camtepe mevkiinde sığınakta barınmakta olan iki teröristin birliklere ateş

etmesi üzerine karşılıklı müsadere başlamış, müsadere sonucu... isimli şahıslar Ölü olarak ele geçirilmiş, 4 jandarma komando eri de muhtelif yerlerinden yaralanmışlardır.

Olayda yapılan hatalar:

a- Operasyona iştirak eden birliklerin telsiz frekansları aynı olmadığından irtibatlarında güçlükler olmuş bu da ates disiplini zaman zaman menfi olarak etkilemiştir.

b- Operasyon bölgesine intikal ettirilen helikopterin akaryakıt ikmali için önceden yeterli tedbir alınmamıştır.

- Olayda yapılan doğru hareketler:

a- Operasyona iştirak eden birlikler araçlarını uzak mesafeye terk ederek ve gece karanlığından istifade ederek yaya olarak operasyon bölgesine intikal etmişler ve teröristlerin önceden haber alarak kaçışları önlenmiştir.

b- Operasyon çevresi çepeçevre kuşatılarak teröristlere kaçış imkanı bırakılmamıştır.

- Olaydaki doğru hareket tarzı nasıl olmalıydı:

a- Operasyona iştirak eden birliklerin kendi aralarında görüşebilecek kadar yeterli telsiz verilmeliydi.

b- Helikopterin yakıt ikmali için operasyon bölgelerinde akaryakıt tankeri hazır bulunmalıydı.

- Sonuç: Yukarıda belirtilen bazı noksanlıklara rağmen arazinin iyi şekilde değerlendirilerek zamanında yapılan başarılı bir operasyonla iki terörist Ölü olarak ele geçirilmiştir. Ayrıca elde edilen istihbari bilgilerin kullanıcı birliğe zamanında iletilmesi ve zamanında değerlendirilmesi, yapılacak işe zarar verilmemesi gerekir.

Görüldüğü gibi, düşman savaşın sürdüğü tüm cephelerde organize, akıllı bir savaşım sürdürmekte, bu konuda yeni adımlar atma uğraşındadır. Tüm bu gerçekler bizlere savaş daha ciddiye alınmasının gerekliliğini gösteriyor.

IV SAVAŞI BÜTÜNLÜKLÜ OLARAK ELE ALIYORUZ

Savaşın düşman cephesi tarafından nasıl ele alındığını ortaya koyduk. Devrim cephesinde bizler de savaşı çok yönlülüğü ve bütünselliği içerisinde kavramalıyız. Bu, örgütsel olarak taktik ve stratejimizde ifadesini bulurken, her savaşımızın tavırlarına, savaş içindeki ciddiyetlerine ve eylemlerine mutlaka yansımalıdır. Savaş cephesinde atılım yapmaya dayalı böylesine bir uyumu sağlayamazsak, devrimci iç savaşı bütün ülke sathına yayamayız.

Savaşımızın önündeki engelleri salt düşmanın önümüze diktiği engeller olarak düşünmemek gerek. Faşizmin engellerini olduğu kadar -ki kimi zaman daha çok- kendi küçük-burjuva yanlarımızdan kaynaklanan sorunları, engelleri aşmamız gerekiyor. Küçük-burjuvazi zaafı konusunda görüldüğünden daha inatçı ve dirençlidir; Örgüt disiplini kolektivism, üretkenlik ve sonuç alma yerine basıbozuk, kendi bildiğini okuma, kısraklık, başarısızlık ve gerekçeciliğe sarılır. Küçük-başarılarıyla böbürlenir, bunlarla yetinmek ister. Bu ve diğer özellikleri ile bugün savaşımızın önünde kendi küçük-burjuva zaaflarını, hastalıklarını dikenler objektif olarak ihanet içindedirler. Ancak böylesi tavırlara asla izin verilmeyecektir. Gerillanın, silahlı millîlerin görevi savaştır. Bir gerilla savaştan kaçarak yaşayamaz. Süratle pratiğe yönelmek yerine bir yere sıkışıp kalıp gelişmemenin, yeni katılım ve mevziler yaratamamanın sonucu imha olma olmaktadır. Savaşın kuralı budur.

Düşmanın "beynimizi dağıtma", "bellimizi kırma" amacıyla saldırıya geçtiği bir süreçte ona verilecek en güzel cevap savaşı yaygınlaştırmaktır. DEVRİMCİ SOL'un her yerde;

kırda, şehirde, dağda, ovada, fabrikada, sokakta, okulda olduğunu, köklerinin derinlere uzandığını göstermektir. Vurduğumuz yerde imha etmeli, faşist otoriteyi tüm alanlarda sarsmalıyız.

Hareketimizin bugüne kadar esas olarak şehirlerde ve SDB'lere dayanarak yükselttiği devrimci şiddetli kır gerilimi ile kırsal alanlara da yayacağız. Kendimizi, misyonumuzu, stratejik hedeflerimizi inkar etmek istemiyorsak, kır gerilimiz bu sorumluluğu yerine getirme cüret ve kararlılığını mutlaka göstermelidir. Yine, gerek kentte gerek kırdaki millî örgütlenmelerinin oluşumunu tamamlamak ve devrimci şiddetli tüm alanlarda yaygınlaştırmak sürece ilişkin temel bir belirlemedir.

Savaşı salt gerilla savaşı olarak ele almak dar, kısır bir anlayışa hapsolmaktır. Biz devrimci savaşı, halk kitlelerini de savuştıran, onları savaşın asil unsurları haline getiren bir anlayışla ele alıyoruz. O halde, karşı-devrim güçlerinin devrimci boğmak için her türlü araç ve yöntemi kullandığı süreçte biz de elimizdeki tüm silah ve yöntemleri, tüm mücadele yöntemlerini kendi zenginlikleri içinde kullanmalı, düşmanı güçten düşürmeliyiz. Oligarşinin çıkara dayalı savaşma gücü karşısında mücadele araç ve yöntemlerini zenginleştirdiğimiz, silahlı savaşı geliştirdiğimiz ölçüde düşmanı zayıflatıp güçten düşüreceğiz.

Düşmanın ajan-muhbir ağıyla etrafımızı örmeğe çalıştığı ve silahlı güçleriyle tüm alanları denetimi altında tutmak için kafa yorduğu bir gerçektir. O halde biz de buna düşmanı bulduğumuz alanlardan tecrit etmek, tamamen dışarıdan bir güç konumuna düşürmekle cevap vermeliyiz. Karşı-devrimci denetim ağını dağıtmalı, vurduğumuz darbelerle faşizmin en zayıf yanını açığa çıkarmalı; düşmanın üç-beş işbirlikçi, vatan haini, sömürücü, asalak olduğunu ve kitleler nezdinde hiçbir itibarının kalmadığını, siyasal olarak tükendiğini, tam bir çöküş yaşadığını göstermeliyiz. Bu, savaş cephesinin gelişmesi ve hızla yayılmasına bağlıdır. SDB'lerimizin eylemleri karşısında emniyetin beşte birini "koruma" için ayıran düşman, millîlerimizin daha yaygın biçimde vurmaya başlamasıyla, hem gücünün daha büyük bir bölümünü "koruma"ya ayıracak, can derdine düşerek daha çok savunmada kalacak,

hem de silahlı gücünü nereye sevkedip nerede yoğunlaşması gerektiği konusunda saskınlığa düşecektir.

Biz, kır ve şehir gerillası, millî güçlerimiz ve kitlesel şiddetimizle düşmanı yıpratıp, moralman çöktürerek, kabuğuna çekilmeye zorladıkça bu gelişme halk kitlelerine daha fazla cesaret verecek, halkın bize duyduğu güven gelinecek, savaşa katılımlara büyük bir hız kazandıracaktır. Emekçi halkımız bizleri düşman karşısında daha güçlü ve yaygın, daha kararlı ve cüretli silahlı bir güç olarak görmek istiyor. Savaşa katılması için buna ihtiyacı var.

Bütün dikkatlerimiz gerillayı yayma ve kitleleri savaşa katma noktasında toplanmalıdır. Faşizme karşı sürdürdüğümüz devrimci şiddet politikamız bir kez daha kitlelerin önünü açacaktır. Bu perspektifle silahlı eylemlerimiz kitlelere cesaret, güven ve perspektif sunmalı, kitlelerin şiddetine yön vermelidir. Kitleler şiddetin yaptırım gücünü, değiştiriciliğini bizzat hayatın içinde devrimci şiddet eylemlerinin sonuçlarını, kendi gücünün neleri başarabileceğini görerek öğrenecektir. Özetle halkı faşizme karşı şiddet kullanmaya sevk etmek, gösteri ve eylemlerde yasallık sınırlarını aşip mesruluk doğrultusunda şiddet kullanımına alıştırmak önümüzde duran bir görevdir. Kitleler diğer araçlarla birlikte şiddet kullanmayı da öğrenmelidirler. Halk kitlelerinin şiddetinin önünde hiç bir güç duramaz.

Devrimci şiddetli kitlesel şiddetle birleştirmenin zemini bugün her zamankinden daha çok vardır. İsci, memur sokakta, Kürt halkı ayaktadır. Hak gasplarının, işkencelerin, infazların, Kürt halkına yönelik saldırıların, işten atma ve gecekondu yıkımlarının arttığı, senelik saldırıların, işten atma ve gecekondu yıkımlarının arttığı, seçim meydanlarında halka vaat edilenlerin hiçbirinin yerine getirilmediği böylesi bir süreçte kitlesel tepkileri doğru bir önderlikle radikalleştirerek, reformist beklentilerle harcanmasına izin vermemek gerekiyor. Bu noktada cüretli ve atılgan olmalıyız. Artık binler-onbinler halinde çocuklarıyla, eşleriyle, işçi-memur dayanışması bilinciyle harekete geçen kitlelere, önlerine dikilen barikatları çatıarak asmayı öğretmeliyiz. Ve en önde biz olmalıyız. Kırdaki ve şehirdeki gerillayı ve millî işlevli kıldığımız ilçüde mücadelelerimiz hedeflerine ulaşacaktır.

A- Gerillayı Yasatan Halktır

Gerilla savaşının bilinen, klasik tanımı; maddi-teknik donanım, silah, teçhizat, lojistik destek ve insan gücü olarak küçük silahlı bir çekirdeğin kendisinden sayıca ve silah olarak çok daha güçlü bir orduya karşı vur-kac esasına dayanan savaşdır. Ancak devrimci bir örgüt için bu tanımlama kitle desteği ile birlikte bir anlam kazanır. Bu, gerillanın bir foka-ya dönüşmemesi, hantallasıp savasta ya da halktan kopması, süreklilik kazanması ve düzenli ordulara geçiş için şarttır. Aksi, gelişip güçlenme yerine kısır döngüye hapsedilme ve giderek etkisizleşip yok olmaya götürecektir. Dünya pratiği, Latin Amerika gerilla hareketlerinin birçoğu bunun sayısız örneğine tanıktır. Bizler bu konuma, böylesi yanlışlıklara düşmemeliyiz, düşmeyeceğiz.

Devrim mücadelesi strateji, taktik, plan, program ister. Ama yaşamın bir de kendi akışı vardır. Yaşam plan-programları beklemez. Sovyet-Çin devrimleri tarihi incelendiğinde kimsenin önceden göremediği bir takım gelişmelerin büyük patlamalara yol açtığı, halkların devrim kanalıyla akmaya başladığı anlarda, yaşanan her bir ayın yıllara bedel tecrübelerle dolu olduğu görülür. Bu anlamda toplumların gelişimini kalıplara hapsedme olanağı yoktur. Toplumlar ve emekçi sınıflar, mücadelenin doğum sancılarını başlangıçtaki zorlukları aşarak savasın örgütlü bir halk olarak tepeye tirmandıktan sonra, tıpkı yokuştan aşağıya bırakılan bir cismin hızlanarak yuvarlanması gibi süratle devrime akarlar. Türkiye gerçekliğine bakan kimlerinin bugün hala felaket tellallığı yapmaları, toplumsal gelişim yasalarından bi haber oluşlarından.

Bugün ülkemiz dünyada devrim dinamikleri en güçlü alanlardan biridir. Sosyalizmin büyük prestij yitirdiği, bazı gerilla hareketlerinin iktidar mücadelesinden vazgeçip silah bıraktığı bir dönemde bu dinamizmin varlığı çok önemlidir. Birçok ülkede reformizmin egemenlik kurduğu, barış görüşmeleri ve silah bırakmanın neredeyse "moda" halini aldığı bu dönemde ülkemizde silahlı mücadeleye verilen desteğin artması, kitlelilik kazanması basit, sıradan bir gelişme değildir. Çünkü ülkemizde Devrimci Hareket başkalarının yanlışları-

nin faturasını ödemek zorunda kalmasına karşın ayakta kalmayı, mücadeleyi geliştirmeyi ve Türkiye halklarının gönlünde taht kurmayı, emperyalizmin şimşeklerini üzerine çekmeyi başarmıştır. Bu, 1990'lı yıllarda dünyada hemen hemen bir başka örneği olmayan gelişmedir. Ulusal ve sınıfsal mücadeleye böylesi bir gelişme dinamiği veren ülkemiz bir devrime gebe dir. Bu anlamda Türkiye'li Marksist-Leninistler bugün tarihsel bir misyona sahiptirler. Biz DEVRİMCİ SOL olarak, şehit düşen yoldaşlarımızla, önderliğimiz , savaşçılarımız ve tüm taraftarlarımızla böyle bir misyonla yükümlü olmaktan gurur duyuyor ve gereklerini yerine getiriyoruz. Ölüm Orucu'nda, 12 Temmuz ve 16-17 Nisan'larda ateş çemberlerinden geçmiş bir örgüt olarak bu misyonun bize yakıştığına inanıyoruz.

Şehitlerimizin ve onların yarattığı direnme, düşmanla uzlaşmama, teslim olmama gelenekleri bu misyonun öz itibarıyla bilince çıkarıldığını göstermektedir. Ancak bugün henüz savaşın başındayız. Devrimci iç savaş yaygınlaştırarak geliştirmek, geniş kitleleri bu savaşa katmak ve giderek ordulaşmak hedefimizdir. Bununla birlikte düşmanın son ana kadar faşist terör ve katliamlara başvurup ayakta kalmaya çalışacağı kitlesel kabarışın savaş içinde de gel-gitti olacağı ve devrimin kırdı-şehirden kısa sürede gerçekleşecek birkaç büyük çatışma ve silahlı ayaklanma ile "ha deyince" gerçekleşmeyeceğinin bilincindeyiz. İleriye doğru yeni adımlarla birlikte her dönemin kendine özgü sorunları olacaktır. Bu nedenle kısa vadede devrim hayalleri içinde değiliz. Ama "düşman sayıca ve teknik olarak güçlü, kitleleri örgütlemek zor" diyerek nesnellığe de teslim olmuyoruz. Aksine, büyük bir sabırla ve o büyüklüğü de aşan bir ınatçılıkla, azımla çalışıyoruz. Halkı ve savaş kazanma mücadelemiz ödediğimiz bedeller üzerinde yükselmektedir. Zorluklar olmadan, bedel ödenmeden bunu başarmak mümkün değildir.

B-Savaşımızın Karakterli Halkın Tam Desteğini Kazanma Dinamiklerini Taşımaktadır

Emekçi halklar nezdinde düzenin inandırıcılığı kalmamıştır. Hiç kimse geleceğe güvenle bakmıyor. Ancak şu da bir

gerçektiir ki, yürüttüğümüz savaş giderek kitleselleşse de bütün halk tabakalarını örgütleyip harekete geçirmek çok daha fazla emek ve bedel isteyen bir iştiir.

Milliyetçi Kürt hareketinin sekiz yıllık savaşı ve örgütümüzün devrimci şiddet eylemleri Türkiye halklarının 12 Eylül'ün yarattığı depolitizasyon ortamından çıkmasını, tüm sınıf ve katmanların kendi ekonomik-demokratik talepleri doğrultusunda da olsa eylemliliklerini getirmesini sağlamıştır. Ve bu ortam giderek daha siyasallaşmakta devrimci mücadele lehine bir değişim göstermektedir.

Bu genel gelişimin yanısıra daha özel olanı ise Örgütümüzün durumuna iliskindir. Örgütümüzün kitlelerin taleplerini dile getiren silahlı eylemleriyle halkın sesi olması ve giderek kitleler içinde kök salması doğru politika ve hedefleriyle halkın nabzını elinde bulundurması, onların ruh halini yakından bilmesi en önemli avantajlarımızdır. DEVRİMCİ SOL mücadelede kesintisizliğin, en zor koşullarda dahi bedelleri ne olursa olsun halkın içinde olmanın, sözünde durmanın, düşmanla uzlaşmamanın ve direnişin adı olmuştur. Bizi halklarımızın bağrında kökleştiren budur.

Hareketimizin siyasal arenaya çıktığından bugüne izlediği eylem çizgisi de emekçi kitleler tarafından saygı ve takdirle karşılanmış, kabul görmüştür. Eylem çizgimiz ve hedeflerimizin netliği, devrimci adaletimiz, düşman tarafından da bilinmektedir. Bugüne kadar eylem çizgimizi bulanıklaştırma, karalama amaçlı her türden çabaya karşın bu başarılammıştır. Birtakım cezalandırma eylemleri sonrası devlet yetkililerinin açıklamalarında cezalandırılanların "siyasal şubeden olmadıkları ve adlarının işkence olaylarına karışmadığı"nın belirtilmesi bu gerçeğin ifadesidir. Bu çaba faşizmin devrimci adaletimiz karşısında kendini aklamaya çalışmasıdır. Faşizmi buna zorlayan DEVRİMCİ SOL'un adalet anlayışıdır. Böylesi olumlu bir imajın yaratılabilmesinin nedeni; örgütümüzün sahip olduğu adalet duygusu, bu konudaki duyarlılığı, savaşçıların bu yönde de eğitmesi ve eylemler sırasında gelişen istenmeyen sonuçların üzerine gitmekteki ısrarıdır.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü binasının bombalanması sırasında arabası hasar gören kişinin zararının karşılanmaya çalışılması; Fatih Çarşamba Karakolu'na atılan bir roketin

yanlışlıkla bir eve isabet etmesi ve can kaybı olmamasına rağmen dalreye zarar vermesi karşısındaki duyarlılığımız; Ankara'da bir kahvehanede cezalandırılan polislerden bazıları hakkında basında çıkan haberler üzerine durumlarının araştırılıp kamuoyuna açıklanması vb. titizliğimizin somut örneklerinden sadece birkaçıdır.

Eylem hedeflerimizin netliği, halka zarar vermeme konusundaki titizliğimiz nedeniyle ki düşman dahi hakkımızı teslim etmek zorunda kalmıştır. Emperyalist savaş döneminde İstanbul Doğalgaz Boru Hattı planlarının örgütümüzün eline geçtiğine ilişkin basında çıkan haberler karşısında bir MIT yetkilisinin bu gerçeği şu şekilde ifade etmek zorunda kalması anlamlıdır: *"Örgüt bu bilgileri bir şantajla dönüştürürse neler olur bilemeyiz. Ancak örgütün siyasi çizgisi nedeniyle vatandasa yönelik bir eylemleri olmayacağından eminiz. Daha önce gerçekleştirdikleri bombalı eylemlerde kimse ölmedi. Çalışanları ya uyardılar ya da çıkartıp bağladılar. Vatandasa zarar geleceğini sanmıyoruz. Ancak bir eylem halinde devletin uğrayabileceği zarar çok büyük olacaktır."* (7)

DEVİRİMCİ SOL'un halkımızda (ve düşmanda) "ne böyle-diye yaptı, ne yaptıysa savundu" anlayışını egemen kılması inandırıcılığını arttırmış, ciddi bir örgüt olduğumuz fikrini hakim kılmıştır. Bu özelliğimiz dışımızdaki örgütlenmelerle, pratikteki farklılığımızın da bir ifadesi olmaktadır.

Yine düzenin halka sunduğu yoz, kokusmuş yaşam biçimi karşısında savaşçılarımızın kahramanca direnişleri, örnek yasamlarıyla Örgütümüz giderek daha geniş halk kesimlerinin umudu olmaktadır. Biz "yeni İnsan" ı temsil ediyoruz. Başarılarımızın büyümesi, düşmandan daha hızlı koşmamıza bağlıdır ve bugün için hızımız yeterli değildir. Bizler küçük ve sıradan birkaç başarıyla yetinen insanlar olamayız. Büyük atılımlara, devrime "açlık" duymayan, bunları özleyip bilinçinde duymayan savaşçıların sonu er-geç düzendir. Böyleleri kendilerini düzeltmedikçe mücadele kaçınılması olacaktır. Bu nedenle yapılmayan, yerine getirilmeyen görevlerin gerekçelerini bulmak hiçbir anlam ifade etmiyor. Gelişmede, görevlerimizin yerine getirilmesinde ve düşmana vurulmasında devrimci ruhunu koruyanlar hata yapmaktan fazla korkma-

malıdır. Hata ve eksiklikler pahasına gelişmek, savaşmak, hata yapmaktan ve ölmekten korkup halkına ve yoldaşlarına ihanet etmekle kıyaslanamayacak kadar daha onurlu bir davranıştır. Eylemin tümünü hiçbir kayıp vermeme üzerine kuranların düşmana vurmamaları kadar doğal bir sonuç yoktur. Böyle bir anlayışın yarattığı insan tipi, korkak, ilkesiz ve onursuzdur. Sonuçta örgüt kararları ve içilen antlar böyleleri için anlamsızlaşır. İşte bunun için bizim gerekçecilik ve "gittim, gördüm, olmadı" gibi biktirici söylemler yerine, inatçı, yaratıcı ve başarmayı ilke edinmiş savaşçılara, daha fazla cürete ihtiyacımız var, savaş geliştircek olan budur. Bütün çabalarımıza, yoldaşlarımızın sehit ve tutsak düşmelerine rağmen istediğimiz ölçüde mesafe katettiğimizi, önümüze koyduğumuz hedeflere tam olarak ulaştığımızı söyleyemiyoruz. Neden?.. Bu konuda karamsarlığa kapılmadan eksik ve hatalarımızın nerede olduğunu bulmalıyız ve bunun için de fazla uzağa gitmeye gerek yoktur. Öncelikle kendimizi sorgulamalı, eksik ve hatalarımızı açık yüreklilikle ortaya koymalı, her şeyden önce de onların üzerine acımasızca gitmeliyiz.

Küçük burjuva yanlarımızda kimi zaman aşırı direniyor, zaafı üzerimizden atmada yavaş davranıyoruz. Bu en önemli eksikliğimizdir. "İç düşman"la savaşmada, oligarşiyle savaşmak kadar başarılı olamıyorsak kendimizden ve hızımızdan memnun olmamız, gelişimimizi yeterli görmemiz için bir neden yoktur.

C- Halka Güven Vermek Güçlü-Savaşçı Bir Yeraltı Örgütlenmesiyle Mümkündür

Sürekli faşizmin egemen olduğu bir ülkede silahlı temelde yürütülen iktidar savaşını ancak her koşulda ayakta kalabilecek sağlamlıkta bir yeraltı örgütü göğüsleyebilir.

Kitlelerin savaşa doğrudan aktif ve yoğun olarak katıldığı, tepkilerini memnuniyetsizlikleri oranında dile getiremedikleri koşullarda halkı harekete geçirmenin yolu onlara güven vermekten geçiyor. Güven vermenin yolu ise siyasal ve tarihsel olarak haklı olanın aynı zamanda güçlü olduğunu göstermek ve bunu özellikle pratikte ispatlamaktır. Halk

kitleleri deneyimleriyle görmeli, örgütümüze güvenmelidirler.

Başlangıçta düşman karşısında tutunmaya çalışan, kayba tahammülü olmayan gerillanın başarısı, kendisinden çok daha güçlü düşman karşısında yerini, zamanını kendisinin belirlediği vur-kac eylemleriyle mümkündür. Ancak bu, arada bir vurup üç-beş ay yatmayı değil, sürekli vurmayı şart koşar. Önüne hedefler koyup savaşa kafa yormayanlar düşmana vurmak gerektiği anda "istihbarat yok" diyebilirler. Hatta onbinlerce polislin gezdiği şehirde, binlerce Jandarma karakolunun, işbirlikçilerin bulunduğu kırdan vurulacak hedef bulamayabilirler. Oysa düşmanla daha sık karşı karşıya gelmek, eylemlerimiz sırasında onunla daha uzun süreli çatışmalara girmek, düşmanın imhasına yönelmek, gelişmek için izlenmesi zorunlu olan bir yoldur. Ve bugün şehir ve kır gerillamız bu adımı atmalıdır. Savaşçılarımız bu gelişim, tecrübe ve silah gücüne sahiptirler. Önemli olan bilinç ve yüreklerin hazır olmasıdır. Gerillanın başarısı savaşa ve düşmanı imha etmeye motive olmaktan, cüretli ve atılgan çıkışlardan, iyi bir istihbarat, iyi bir planlama ve planı eksiksiz uygulamaktan geçer. Yani herşeyimizle hazır olmak, düşmanın her an acığını kollamak ve eylemin örgütlenmesini ciddiye almak gerillanın doğal davranışı haline almalıdır. Bir eylemin başarıyla gerçekleştirilmesinin temeli programlı olmayı, istihbarat, planlama, eylem ve geri çekilmeyi bütün ayrıntılarıyla ortaya koymayı ve koordinasyonda uyumlu olmayı gerektirir. Bu yüzden eyleme en yüksek ciddiyet ve titizlikle hazırlanmalıyız. Eylem alanını ve düşman güçlerinin konumlanmasını iyi tanımalıyız. Eylemi gerçekleştirirken her olasılığı hesaba katarak savaşçı sayısını teknik donanımını saptamalı, aksilik durumunda tutunabilecek ve geri çekilebilecek her olasılığa karşı alternatif planlar belirlemeli, geliştirmeliyiz. Bütün bunların başarılabilmesi en başta cesaret, soğukkanlılık ve atılganlıkla donanmış bir komutanlıktan geçer. Soğukkanlılığın yitirilmesi çatışmanın daha bastan yenilgiye mahkum olması demektir.

Tüm dünya devrim tarihlerinde olduğu gibi savaş kazanmak için bizim savaşçılarımız da inanılmaz fedakarlıklar, kahramanlıklar yapacak (daha bugünden gelenekler yarattık, onur duyduğumuz pek çok kahramanlık örneklerimiz var),

tüm yaratıcılıklarını kullanacaklardır. Şehitlerimiz bunu dünya devrimleri pratiğinde örneklerine çok az rastlanan, fedakarlık, cesaret, örgütüne bağlılık örnekleriyle kanıtlamışlar, ileride yapılacakların ipuçlarını vermişlerdir. Bir komutanın, önemli bir üssün/mevzinin savunulması için, bir ya da birçok yoldaşının ölümüyle sonuçlanabileceğini bile bile "burada kalacak ve son merminize kadar burayı savunacaksınız" demesi ya da düşman saflarına yönelik bir intihar eylemi sadece romanlarda yaşanmış/yasınacak şeyler değildir. Savaşın, ideallerin büyüklüğüdür bu... Adalet ve yoldaşlık duygularımız, halk sevgisi ve devrim için kendimizi feda edebilmek, hepsi birarada toplanıyor. İşte bizim daha çok savascımız bu erdemlere, ideallere sahip olmalıdır.

Gelişmelere anında adapte olan, hareket kabiliyetli yüksek bir örgütün insanları kendilerini bu şekilde yetiştirmelidirler. Örneğin savascılarımızın düşmana gereken cevabı anında vermesi, 16-17 Nisan'da böylesi bir geleneğin yaratılması bizler açısından olumlu bir değerdir. Savasta psikolojik üstünlüğü elde tutmak açısından bu durum son derece önemlidir. İşte örgütümüzün yenilmezliği ve devamının başarıya ulaşması için daha fazla böylesi geleneklere ihtiyacımız var. Devrimci bir örgüt yeni değerler, devrimci gelenekler, devrimci bir ahlak yarattığı oranda hedefine ilerler, kalıcılaşır. Bu moral değerlerin savascılara verilmesi sabırlı bir teorik ve pratik eğitimin yanı sıra moral eğitimin de sürekliliğini gerektirir. Moral eğitimde yoldaşlar arası sıcak ilişkilerden, ulusal özellikler ve halk kültürüne, sosyalist değerler kadar olumlu, devrimci olan her şeyden yararlanılabilir. Özellikle bir komutan böyle düşünmelidir. Yine, savascı, halk kökeninden ve özelliklerinden kopmamalıdır. Bir de savaş bir sanat olarak kavrayıp tüm insanlarını yetkinleştiren çeşitli alanlarda uzmanlıklarını geliştiren bir örgüt önemli bir avantaja sahiptir. Örgütümüz bu konuda eğitime büyük önem vermektedir. Aynı şekilde tüm savascılarımız da savaş araçlarını ve tekniklerini araştırarak, her türlü teknik araç-gereçten yararlanmasını bilen, yoldaşlarını bu konuda eğiten, planlı-programlı çalışan, önüne uzun vadeli hedefler koyan bir kafa yapısına sahip olmalı, zaman geçirmeden bu konudaki eksikliklerini tamamlamalıdır. Günlük gelişmelere göre plan-proğ-

ram ve hedefler belirleyip günün peşinden koşan bir savaş örgütü düşünülemez. Aksine, günlük gelişmelere müdahale eden, kısa vadeli plan ve programları orta ve uzun vadeli hedeflerine tabi kılarak yürüten bir örgüt savaş içinde başarılı olur. Savaşçıların merkezi olarak eğitimi de bu noktada önem kazanır ve genel olarak en iyi okul savaşın kendisidir.

Savaşçıların eğitimi, fiziki güç kazandırmayı silahı tanımayı amaçlayan askeri eğitim; yaralanma vb. durumlarda acil müdahaleyi sağlayacak sağlık eğitimi; taktik ve teknik eğitim; düşmanı tanıma; devrimleri, gerilla mücadelelerini öğrenme, onlardan kendi savaşımızda kullanabileceğimiz yanlarını alma; kendi deney ve tecrübelerimizin aktarılması ve insanlarımızın ideolojik bilincini geliştirme yanıyla genel Marksist-Leninist eğitimini içerir:

Örgüt aynı zamanda uzmanlaşma, uzman örgütlenmeler toplamı ve bu süreç tamamlandığı ölçüde de partileşmek demektir. Örgütümüz bu konuda bir hayli mesafe katetmiş, yeni bir atılımın esliğine gelmiştir.

D- Yeni Örgütlendiğimiz Alanlarda Savaşçılarımızı Daha Fazla Güçlükler Bekliyor

Türkiye halklarının Hareketimizi tanıyor olması bizler için önemli bir avantaj olsa da, yeni örgütlendiğimiz alanlarda daha büyük zorlukların bizi beklediği ve bunun belli bir süre daha devam edeceği unutulmamalıdır.

Şehir gerillacılığı konusunda uzun yıllara dayanan bir deneyimimiz olmasına ve bugüne kadar büyük bedeller ödememize karşın hala darbeler alıyor olmamız, yeni örgütlendiğimiz alanlarda bu bedellerin daha büyük olacağını da gösteriyor. Buna hazır olunmalı, ama kayıplar kader olarak da görülmemelidir. Kayıplar vereceğiz, amaç bunu en asgariye indirmektir. Ancak bunu en aza indirmek bize; ikeli, disiplinli yaşamamıza bağlıdır.

Bugün henüz kır gerillacılığı konusunda önemli düzeyde pratik eylemlilikler yaşamamış olan savaşçılarımıza bu nedenlerle daha büyük görevler düşmektedir. Yaşamış olan pratik deneyimlerimiz ve başka örgütlerin ve diğer ülke devrimlerinin kır gerilla deneyimleri iyi özümsemelidir. Bu ya-

pıldığında ise sıfırdan başlamamış olacağız. Sadece kendi deneyimlerimizden ve devrimlerden değil, düşmandan da öğreneceğimiz şeyler olacağı gözden kaçırılmamalıdır. Düşmanın savaş taktikleri ve gücü bilinmeden yürütülen savaş eksiktir. Savaşçılarımızın düşmanın mevcut taktik ve yönelimlerini bilmeleri, düşmanın manevralarını izlemeleri, düşmanı daha iyi tanımaları, kendine daha güvenli bir yaklaşımın, düşmana karşı geliştirilmesi gereken taktiklerin doğru saptanmasının ve güçlü -etkin bir pratik tavır alınabilmesinin zeminini oluşturacaktır. Bununla birlikte, düşmanın ileriye dönük planlarını kestirebilmemiz daha isin başında onun politikalarını boşa çıkarma şansını yakalayabilmemiz için de gereklidir.

Bunun tersi tutum içinde olunması durumunda ise mevcut zorluklara bilinmeyen yenileri eklenecektir. Buda yok olma ile sonuçlanmasa bile gelişen birgerilla gücü ve halk ordusuna dönüşmemizi engelleyecektir. Oyalanmak, harekete geçmemek ise birakalım yeni insanlar kazanmayı, gerillanın çürümesine, küçük sorunlarla uğraşmasına ve hatta zamanla savaşçıların birliklerini terketmesine yol açabilir.

Güçlüklerin aşılması ve el attığımız yeni alanlara yerleşip savaşı geliştirmemiz, bu alanlardaki savaşçılarımızın kararlılığına, başarıma bilincine, tuttuğunu koparma azmine ve inatçılığa bağlıdır. Herhangi bir birimde alınan darbe sonucu orada kalan bir avuç insan savaşı inatla yeniden örgütlenme iddiasını taşımalıdır. Düşmanı altetmenin, onun saldırılarını boşa çıkarmanın yolu buradan geçer. Bu tür durumlarda darbe yiyen birimin geride kalan savaşçıları çok daha fazla yükü omuzlamaya hazır olmalıdırlar. Savaş ancak bu özverinin ve olağanüstü çabaların üzerinde yükselecektir.

Düşmanın her zaman bir adım önünde olmalıyız. Düşman bizim mücadelemiz geliştikçe bu mücadeleyi bastırmak için yeni yöntemler geliştirmek isteyecektir. Biz de düşmanın taktiklerini çözümleyip onlara karşı alternatif taktikler üreterek, klasik yöntem ve taktiklere takılmadan bunları her geçen gün zenginleştirerek cevap vermeliyiz. Başarının ve gelişmenin koşulu budur. Düşmanın gerisinde kalıp, onun önümüze geçmesine izin verdiğimizde darbeler peşpeşe gelmeye başlayacaktır.

Düşman bu savaşta bir adım önde olabilmek için devrimci örgütleri ve özellikle de DEVRİMCİ SOL'u inceliyor. Bu ideoloji, örgüt yapısı, örgütün yarattığı kişilik, eylem biçimleri, kullanılan yöntemler açısından oluyor. Düşman kurmayları bunları çözümlemeye çalışarak politikalar belirliyor. Örnekte görüldüğü gibi savaşta kullanılan taktikler ve araçlar konusunda da aynı ciddiyetli gösteriyor; hatta tek tek eylemleri ele alarak değerlendiriyor, sonuçlar çıkarıyor. Bu sonuçları hem eylemi gerçekleştiren devrimci güçler, hem de kendisi açısından yapıyor. Eylemde kendi hatalarını, nerede açık verdiklerini, zayıf taraflarının neresi olduğunu, doğru hareket tarzının ne olması gerektiğini belirliyor. Çıkardığı sonuçları döküman haline getirip tecrübeleri tüm birimlerine aktarıyor. Hainleri bile kullanmak gereği duyuyor. Tüm bunları hep bir adım önümüze geçmek için yapıyor.

O halde, savaş örgütü de düşman taktiklerini çözümleyen, bundan sonuçlar çıkaran, kendi eylemlerini değerlendiren, eğitim, propaganda ve gerillanın kurumlaşması yöntem ve araçlarını zenginleştiren, hataları geçiştirmeden titizlikle üzerinde duran, bunlardan sonuç çıkaran, verdiği sonuçları, deney-tecrübe birikimini savaşçılarına aktaran bir işleyiş oluşturmak zorundadır. Savaş bunu dayatmaktadır.

E- Savaşta Yaratıcılık Esastır

Savaşta silah-teçhizat, askerî-teknik bilgi, lojistik destek istihbarat, planlama, gizlilik, esneklik vb. pek çok unsuru biraraya getirmek gereklidir. Ama maddi olanakların savaş içindeki yeri abartılmamalıdır. Bu durum olanaksızlıklar karşısında savaşı sürdürmemeyi ya da aksatmayı beraberinde getirir. Yukarıda saydığımız tüm unsurları biraraya getirecek olan da insandır. Savaşta belirleyici güç insandır. Savaş yürütecek insan malzemesi, üstün moral değerlere sahip olduğu oranda tüm eksikliklerin, zorlukların ve yoklukların üstesinden gelinecektir. Düşünce ve yaratıcılık en güçlü silahımızdır. Savaşın kaderini çoğu zaman silahların gücünden çok, moral değerlerin gücü belirler. Savaşta her şeyini adayacak insan unsuru yetiştirilmedikçe her türlü maddi olanaklarımızın olması hiç bir anlam ifade etmez. Sıkça vur-

güladığımız gibi iyi bir savaşçı olmanın yolu, savaşla ilgili soyut tüm bilgileri baştan sona öğrenmek, daha fazla silah, tabanca, top, bomba ve mermiye ve "Rambo" tanımlamalarına uyacak fiziksel özelliklere sahip olmak yerine, güçlü bir düşünce, bilinç ve haklılığı gerektiriyor. Böyle olmasaydı düşmanı yenmek mümkün olamazdı. Silahı, hiç bir savaş aleti olmayan bir köylüyü, eli sadece baston tutabilen 70'inde bir ihtiyarı savaş içinde nasıl düşünebiliriz? Ama tarih ve gerçeklik bunlarla doludur. Burada düşüncelerin gücü ve haklılık bilinci öne çıkıyor.

Savaşımız, yüksek bir bilinç ve inanca dolu, kazanmaya kendini motive etmiş, zorluklardan yılmayan ve yaratıcı, cesur, atılgan, kararlı, inatçı, sabırlı, insiyatifli, kendine güvenli, yüksek bir devrimci ahlaka sahip, bütün bu özellikleri bağrında toplamış, yani devrimciliği bir yaşam biçimi olarak ele alan "yeni insan"ların omuzları üstünde yükselmektedir.

Savaşçı "yeni insan" açısından en önemli şey, bilinç unsurudur. Ancak niçin savastığının bilincinde olan ve tarihsel haklılığına inanan insanlar savaşın gereklerini yerine getirip onu sonuna kadar sürdürme ve idealleri uğruna yaşamlarını feda etme cesaretini gösterebilirler. Savaşta yüksek bir motivasyon sağlayan şey haklılık bilincidir.

Savaşta motive olmuş, kazanacağına tam inancı olan savaşçı yaratıcıdır da. Devrimci iradenin, yaratıcılığın aşamayacağı, üstesinden gelemeyeceği hiç bir engel yoktur. Düşmanın karşısında bizi güçlü kılan budur. Yaratıcılık; savaşın gelişmesinde yeni taktikleri, yöntemleri, düşmanla alay eden ince zeka ürünü eylem biçimlerini, düşmanın aklına gelmeyecek savaş hilelerini ortaya çıkarıp zenginleştirecek, düşmana daha güçlü, sarsıcı darbeler vurmamızı sağlayacaktır. Tek tek cezalandırma, imha etme eylemlerinden, kışla ve karakol baskınlarına, kaçırma, rehin alma eylemlerinden alacağımız bir önlemle düşmanın potansiyel vurucu gücünü devre dışı bırakmaya kadar tüm eylemlerimiz büyük bir yaratıcılık ve zeka ürünü olmalıdır. "Devrimci irade bütün iradelere üstündür" deyişi bu gücü ifade eder. Olgarsının zindanlarında hemen hiç bir olanağa, hazır araç-gerece sahip olmayan yoldaşlarımızın yaratıcı zeka ürünü onlarca firar girişiminde bulunması ve bunların bir kısmının başarılması

Örnek alınmalıdır. Düşmanın bile hayretlerini gizleyemediği, yaratıcılığına hayranlık duyduğu bu çabalar, dışarıda her türlü olanağa sahip insanların neler yapabileceğini de göstermektedir. DEVRİMCİ SOL'un tarihi bolluklar içerisinde bir şeylerin yapılmasına değil, yoklara, eksikliklere rağmen çok şeylerin koterilmesine verilecek örneklerle doludur. Türkiye'de mücadeleye birçok "ilk"ler armağan edisimiz yaratıcılığımızın, hazırlopçuluğu reddedişimizin ürünüdür. Savaşımızda her dönem eksiklikler ve olanaksızlıklar olacaktır. Bunların giderilmesi, her şeyi Hareket'ten bekleyen bir hazırlopçuluğa düşmeyen bir yaratıcılıkla asılabilir. Yaratıcılık sayesinde önümüze çok zengin olanaklar serilecektir. Yaratıcılığın aşamayacağı engel yoktur.

Yaratıcılıkla birlikte inatçılık, kararlılık ve sabır savaşçılarımızın temel özelliklerinden olmalıdır. Zorluklar karşısında inatçı olmayan, ayak diremeyen, sabır değil yılgınlık gösteren savaşçıların yaratıcı yanlarının açığa çıkması beklenemez. Bu konuda yine cezaevlerinden firar eylemlerimiz örnek gösterilmelidir. Aylarca süren "tünel faaliyetleri defalarca -dış nedenlerle-" açığa çıkmasına rağmen "ama bir gün mutlaka" denilerek tekrar tekrar denenmiş ve üst üste başarılı eylemler gerçekleştirilmiştir. Bu firarların her biri aylar süren sabırlı, inatçı çalışmaların, başarıma azminin ve özgürlük tutkusunun sonucudur. Bu özelliklerin bütün eylemlerimizde rehber alındığını düşünürsek aşılmayacak engel, yapılamayacak eylem olamayacağı görülür.

Kararlılık, cesaret, savaşkanlık savaşın ve eylemin kazanılmasında tayin edici unsurlardır. Örgütümüzün kararlılığı, kendine güveni ve cesareti tüm savaşçılarımızda ifadesini bulmalıdır. Kendine güvenmeyen küçük-burjuva karaktere sahip, kaypak zeminde politika yürüten bir hareketin insanların kararlılığı da ancak o hareketin "kararlılığı" kadar olabilir. Savaşın zorlu dönemlerinde ise bu, yalpalamaya ve kararsızlığa dönüşür. Ancak bunlar önümüze koyduğumuz siyasi hedef ve taktiklerden soyutlandığında fazla bir anlam ifade etmezler. Örneğin cesaret dediğimizde herseye gözü kapalı atılan kör bir cesareti tanımlamıyoruz. Kararlılık, cesaret, savaşçılık kişisel değil, özünde örgütsel niteliklerdir. Bir örgütün kimliğidirler. Kişilerin bu nitelikleri de birer

Örgüt insanı olarak, örgütle cisimleşmiş bu niteliklerin kişilere yansımaları olarak ele alınmalıdır. Cesaretsiz bir savasçı örgütümüzle bütünleşmemiştir.

Eğer cesarettten bahsediyorsak bu, bireysel değil, asıl olarak örgütsel cesarettir. Cesaret gerçek anlamda siyasi gelişmeleri gören, bu konuda siyasal olarak cesur kararlar alan, cüretli çıkış ve ataklarıyla düşmanlarını şaşırtan, düşmana beklemediği anda darbeler vuran bir hareketlin insanlarında gerçek anlamını bulur. Öyleyse tüm yoldaşlarımız haklılığımızdan aldığımız güce dayanan bu özelliğimizi içselleştirmelidir. Savasçılık ancak silahlı savaşı ciddiye alan, onun gereklerini yerine getiren, insanları bu yönde motive eden ihtilalci bir örgütün insanlarında olabilir. Silahlı mücadeleyi temel almayan bir örgütün insanları ne kadar savaşçan olabilirler? Bizim insanlarımızın temel karakteri savasçılık olmalıdır.

Düşmana geri adım attıran, onda psikolojik çöküntü yaratan, şaşırtan paniğe uğratan, cesaret ve atılganlık örneği eylemler çok önemlidir. En tehlikeli işlere gönüllülük savasçılarımızda doğal davranış halini almalıdır. Toplu imhaya yönelik saldırılar, verdirilen ağır kayıplar, kısla ve karakol baskınları ve intihar eylemleri düşmanı derinden etkiler. Herseyi göze alma cesaretiyle, inanc ve kararlılık yanılarıyla bu tür eylemler düşmanda yılgınlık yaratır, moral üstünlüğü elde tutar. Lübnan'da ABD ve Fransız karargahlarına bombalı kamyonlarla yapılan intihar saldırıları ABD ve Fransız güçlerin büyük bir panik havasında Lübnan'ı kaçarcasına terketmeleri sonucunu yaratmıştır. Bizim savaşımızda da intihar eylemleri bir eylem biçimi olarak gündeme gelebilir. Sorun, düşmanı sarsmak, ona darbeler vurmak, politikalarını bosa çıkartmak ve asıl önemlisi devrimin ihtiyaçları olunca eylem çizgimiz ve ilkelerimize ters düşmeyen tüm eylem biçimlerini savaşımızın aracı olarak kullanmaktır. Önümüzdeki sürece böyle hazırlanmalıyız.

12 Eylül sürecinde, yoldaşlarımızın idamlarının gündeme gelmesi durumunda intihar eylemleri dahil her türlü eylemin kullanılacağıının bilinmesi, askeri faşist cuntanın yoldaşlarımızın idamını gündemine almamasında etkili olmuştur. Bugün de düşman saflarında üç-beş-on ve daha fazla canı, ayyas,

serseri, işbirlikçi, parababası vurmada, cezalandırmada savaşçılarımız ölmemeli, bunca can ve kanın hesabı mutlaka sorulmalıdır. Bir savaşçının şehit yoldaşlarının hesabını sorma konusundaki kini, öfkesi kendisine doğrultulmuş düşman namlularına duyduğu kin ve öfkeyle aynı olmalıdır.

Savaş sürdürmek ancak kendine güvenen insanların işidir. Kendine güven duygusu da kaynağını kişinin ideolojisine, örgütüne, önderliğine ve yoldaşlarına güven duygusundan alır. Kendine güvenen insanlar attığı adımlardan emin, kararlı, ikirciksiz insanlardır.

Savaş iradelerin çatışması olduğuna göre bu savaşta iradesi ve sınırları güçlü olan, düşman iradesini asla kabul etmeyen, devrimci iradeyle her koşulda dayatarak düşmana kabul ettiren, "devrimci irade bütün iradelere daha güçlüdür" ilinciyle hareket eden insanlar gereklidir. Zorluklar karşısında yılmayan, her zaman kendi gücünü dayatan devrimci irade, zorlukları yendikçe çelikleşecektir. Ki bu özellik yenilgi karşısında dağınıklığı, moral bozuklukları ve yılgınlıkla birlikte yaşamayı reddeder.

Bugün savaşçılarımız bulundukları anda katlediliyorsa şehit düşen her yoldaşımız için faşizm dünyayı zindan edecek büyüklükte bir kinle donanmalıdır savaşçılarımız. Geçmişten bu yana sürdürdüğümüz karşılık verme, misilleme geleneğimizi daha da yaygınlaştıracaktır. Ve asla moral bozukluğuna izin vermeyeceğiz.

DEVİRİMCI SOL SAVAŞÇILARI'nın tek bir tırnağı dahi değerlidir. Örgütümüzün insanlarına verdiği değer budur. Bunu faşizm de biliyor. Bu nedenle düşman bir savaşçımızı katlettiğinde sevince boğuluyor. Bir cezalandırma eyleminde silahı tutukluk yaptığı için karşı tarafın ateş etmesiyle bir yoldaşımızın şehit olması bütün gazetelere manset olabiliyor. Ve arkadaşımızı katleden faşist polis Başbakan tarafından ödüllendiriliyor "kahraman" ilan ediliyor. Ankara'da 5 savaşçımızın katledilmesini iki bakan seyrediyor. İçişleri Bakanı yoldaşlarımızın katledilmesi emrini "gazanız mübarek olsun" sözleriyle veriyor. Bu, bize karşı açıktan ilan edilmiş bir savaşın ifadesidir. Oligarşi bu savaşta bizi bir taraf olarak görmekte, "gaza" aramaktadır. Düşmanın bizi savaşın tarafı olarak ciddiye almasına neden olan gücümüzün yeterince

farkında mıyız? Silahlarımızın gücünün yarattığı sonuçların yeterince farkında mıyız? Bunlara bugünkü pratiğimizle, eksikliklerimizle baktığımızda tereddütsüz "evet" cevabı vermek mümkün değil. O halde bu eksikliğimizi en kısa zamanda gidermeliyiz. Savaşçı gibi yaşayıp savaşçı gibi davranalım. Her çatışmada, her eylemde kazanan taraf olmak için her şeyimizi verelim. Aksi takdirde hantallık ve başarısızlık birbirini kovalar. Savaş cüretli, fedakar, kahraman savaşçıları, kahramanca davranışları yüceltirken, tereddütü, korkaklığı, tembelliği, duyarsızlığı, bencilliği yerin dibine batırıyor. Bu, sorumlusundan en alt unsurlara, komutanından savaşçısına kadar herkes için geçerlidir. Bu kural bundan böyle daha fazla işleyecek, korkakların, savaşmamakta ayak direyenlerin hızımızı kesmesine asla izin verilmeyecektir.

F- Devrimci İç Savaş'ta Gerilla Ordusuna Doğru

Bugün mücadelemiz, önüne koyduğu hedeflere ulaşma perspektifiyle adım adım ilerliyor. Savaşı bütün cephelerde yükseltmek ve partileşmek yakın hedeflerimizdendir. Nitekim millis örgütlenmeleri konusunda gelinen nokta önemlidir ve bu perspektife uygundur.

Ülkemiz koşullarında "Birleşik Devrimci Savaş Stratejisi" ni öngören örgütümüz, uzun yıllardan beri eksikliğini en çok duyduğu kır gerillasını yaratma çabasında önemli adımlar atmıştır. Ancak geldiğimiz nokta kır gerillası hazırlıklarının ve küçük çaplı eylemliliklerin bir an önce bitirilip atılım yapılmasına dayanmıştır ki bunun için ne bizim, ne de Türkiye halklarının daha fazla tahammülü yoktur. Ülkemizi dört bir yandan kuşatan dağlarımız DEVRİMCİ SOL SAVAŞÇILAR'ını bağrına basmaya hazırdır. Savaşçılarımız kır gerillasının hakkını vermelidirler. DEVRİMCİ SOL kuruluşundan bugüne geçen süre içinde gerek dostları gerekse de düşmanları nezdinde sözlerine bağlı, "dediğini yapan, yaptığını savunan" bir hareket olarak tanındı. Devrim stratejimizde kır gerillası "olmazsa olmaz" bir öneme sahiptir. Onun için bunu önümüze acil görev olarak koyduk. Ancak bir takım nesnellikler ve subjektif eksikliklerimiz bizi bu görevi daha önce tamamlamaktan alıkoydu. Eksikliğini hep hissettiğimiz ve bunun acılarını,

zorluklarını yaşadığımız kır gerillasını yaratmış olmanın gururunu ve sevincini artık yaşamak istiyoruz. Bugüne kadarki mücadele pratiğimizden de biliyoruz ki; "başlamak bir işin yarısıdır". DEVRİMCİ SOL olarak yapmaya niyetlenip de yapamadığımız şey olmadığı ortadadır. "Yapacağız" dediğimiz herşeyi yaptık. Kır gerillasında da mutlaka başarılı olacağız.

1990 başında şehir SDB'lerimizin çıkışı sürecinde de dostlarımız ve düşmanlarımız başaracağımıza inanmıyordu. Hatta belki bizim insanlarımızdan bile kuşkulu yaklaşanlar vardı. Biz kimsenin başaramadığını yaptık, kimsenin beklemediği ölçüde de başarılı olduk.

Evet, "DEVRİMCİ SOL SÖZÜ" veriyoruz: BAŞARACAĞIZ! Kır gerillasında da başaracağız. Çünkü Türkiye halklarına ve şehitlerimize verilmiş bir devrim sözümüz var.

Bugün karşımızda halka ve devrimcilere karşı savaş açmış bir düşman vardır. Düşmanın azgın saldırılarıyla karşı karşıyayız. Defalarca ateş cemberinden geçerek bugünlere gelen DEVRİMCİ SOL düşmanın oyunlarını bozacak bir güce erişmiştir. Örgütümüz, iktidar alternatifli bir siyasal güç olma yolunda ciddi mesafeler katetmiş ve partileşmenin esliğine gelmiş siyasal bir güçtür. 15 yıllık siyasal tarihimizde yaşattığımız devrimci değerler ve sapma göstermeden sürdürdüğümüz siyasal çizgimizle DEVRİMCİ SOL'u Türkiye siyasal pratiğinde bir gerçeklik haline getirdik. Şehitlerimize ve bize inananları utandırmadık. Ancak hedeflerimize henüz tam ulaşamadık. Neydi bu hedeflerimiz?

1991 Ağustos'unda yayınladığımız "Değerlendirme ve Faaliyet Raporu"nda dile getirdiğimiz hedeflerimiz arasında savaşa ilişkin olanları burada yineliyoruz!

-Silahlı eylemleri geliştirmek, nitelikleştirmek ve yaymak, genelde siyasal pratiği yükseltmek;

-Kent gerillasının eksik ve zaafılarını giderecek adımlar atmak, mevcut deneylerden çıkarılan dersler ışığında kent gerillasını daha etkin hale getirmek, gerilla kültürünü ve düşünce tarzını egemen kılmak ve kökleştirmek, kısaca silahlı birlikleri gerilla kavramının ruhuna uygun bir örgütlenmeye ve anlayışa kavuşturmak;

-Stratejik bölge ve alanlara yığınağı devam ettirmek, bu bölge ve alanlarda örgütlenmeyi güçlendirmek; kurumlaş-

manın pekiştiği ve yerleşik bir güç haline geldiğimiz stratejik bölgelerde (ve kırsal alanlarda) eylemlilik yaratmaya yönelmek, Birleşik Devrimci Savaş perspektifine uygun ve koşulları dikkate alan bir gerilla faaliyetini örgütlemek;

-Bölgelerde ve alanlardaki örgütlenme faaliyetinin düzeyine ve organize edilmesine bağlı olarak, mücadele önündeki yerel engelleri hedefleyecek ve onları ortadan kaldırmayı sağlayacak millî örgütlenmesine başlamak ve bu örgütlenmeyi geliştirerek bölgeler ve alanlar çerçevesinde devrimci siddetli tırmandırmak;

-Güvenlik Örgütü'nü merkezi tarzda oluşturmak ve bu örgütlenmeyi tüm bölge ve alanlara yaymak için adımlar atmak;

-Olanakları zorlayarak tüm komite sorumluları ve üyelerinin silahlanması sağlamak, her kadro ve militanı silahlanma konusunda özel bir çaba göstermeye yöneltmek, düşmanla yüzyüze gelindiğinde çatışma tavrımızı ve geleneğimizi geliştirmek ve kökleştirmek...

Bir yıl önce önümüze koyduğumuz bu hedeflere varmada önemli adımlar attık. Ama hızımız hedeflerimizin büyüklüğüyle doğru orantılı olmadı. Önemli kayıplar da verdik. Ama yerlerini mutlaka dolduracağız.

Bu durumda gelişimimizden haklı bir gurur duysak da yeterlilik duyguları ile "kendinden memnun" bir ruh hali içinde olamayız. Savaşımızın, henüz bütün düzeylerde ve bütün boyutlarıyla anlaşıldığı ve buna göre davranıldığını söylemek güç.

Savaş anlamak ne demektir? Herşeyin başı inanç olmalı; savaşa kendimizi vermeliyiz. Hırs ve inat olmalı, hiç sönmeyen devrimci bir hırsımız, inadımız olmalı. Düşman saldırısına karşı uyanık, faşizme vurmak için tetikte olmalıyız. Ağır hareket eden, miskin, uyusuk ya da tehlikeleri sezmeyen savaşçı olamaz. Böyle hiçbir zaman savaşa hakim olunamaz. Sorunumuz savaşçıysa, biz yetiştirmek durumundayız; dışarıdan birileri değil. Yok silahsa, ne yapıp edip bulmak zorundayız. Fırsat mı? İstihbarat toplayalım, fırsatları iyi değerlendirelim, fırsat savaşçının kendisi yaratır.

Önüne böylesi ciddi hedefler koymuş bir siyasal güç olarak savaş sorunlarına bütün dikkat ve enerjimizi vermeliyiz.

Bütün DEVRİMCİ SOL'cular dikkat ve enerjilerini, yeteneklerini devrimci savaşımızın üzerinde yoğunlaştırmalıdır. Bunlar bir temenni değil, savaş örgütü kurmaylığının savaşçılarımıza emridir.

BAŞARMAK İÇİN;
DAHA ÇOK ÇABA
DAHA ÇOK ÖZVERİ
DAHA ÇOK CÜRET..

EYLÜL - 1992

DEVRİMCİ SOL

Yararlanılan Kaynaklar:

- 1- MAO, Seçme Eserler, cilt I Sayfa 231
- 2-MAO, Seçme Eserler, cilt I, Sayfa 244
- 3- MAO, Seçme Eserler
- 4-GİAP, Halk Savaşının Askeri Sanatı, Sayfa 216
- 5- MAO, Seçme Eserler, cilt II Sayfa 141
- 6- Bilgiler için "Gerilla Bilanço Çıkartıyor" bakılabilir
- 7- 22.12.1990 tarihli Milliyet

